

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 177: Forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod alkoholmisbrug. (Ændring af aldersgrænsen for forbud mod salg af alkohol til unge fra 15 til 18 år).

Af Tove Videbæk (KRF) m.fl.
(Fremsat 1/3 2001. Første behandling 7/5 2001. Betænkning 16/5 2001).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 185: Forslag til lov om ændring af lov om lægemidler, lov om apoteksvirksomhed og lov om offentlig sygesikring. (Ophævelse af apoteksforbeholdet for visse lægemidler, dosisdispensering af lægemidler, tildeling af flere apoteksbevillinger i særlige tilfælde, markedsførings-tilladelser til offentlige sygehusapoteker og private sygehuses indkøb af lægemidler (private sygehusapoteker)).

Af sundhedsministeren (Arne Rolighed).
(Fremsat 15/3 2001. Første behandling 29/3 2001. Betænkning 9/5 2001).

Der var stillet 21 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-21 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal gøre opmærksom på, at efter anmodning fra forslagsstillerne og efter aftale med ministeren udgår den sidste sag på dagsordenen. Det er beslutningsforslag nr. B 183 om gebyrer for rykkerbreve, fremsat af Enhedslisten.

Forslaget kommer til første behandling på onsdag, den 30. maj 2001, og jeg skal gøre opmærksom på, at det naturligvis er den omtrykte version, der kommer til førstebehandlingen.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.06

Mødet genoptaget kl. 13.00

Man gik først til dagsordenens punkt 23, som var:

23) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal her meddele, at de af hr. Tom Behnke under nr. 21 og nr. 22 på dagsordenen anførte spørgsmål til justitsministeren, spørgsmål nr. S 2786 og nr. S 2791, efter ønske fra spørgeren udgår til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 2780

1) Til statsministeren af:

Kristian Jensen (V):

»Er statsministeren enig med Enhedslisten og finansministeren i dennes indrømmelse til Enhedslisten under debatten af forespørgsel nr. F 52 den 15. maj 2001 om, at ulighederne i samfundet blev mindre under den borgerlige regering, og at ulighederne er vokset under Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres regeringsledelse, og er det statsministerens opfattelse, at regeringen har forpligtet sig til at gennemføre al politik på velfærdsområdet med venstrefløjen, herunder Enhedslisten i resten af indeværende valgperiode?«

Skriftlig begrundelse

Under debatten i forbindelse med forespørgsel nr. F 52 forlangte Enhedslisten en erklæring fra finansministeren om, at ulighederne mellem samfundets stærkeste og svageste er vokset under den nuværende regering, mens skillene blev mindre under den borgerlige regering i 1980'erne og i begyndelsen af 1990'erne. Dette var betingelsen fra Enhedslisten for ikke at stemme imod regeringens forslag til vedtagelse. Finansministeren efterkom Enhedslistens krav. Ligeledes konkluderede Enhedslistens ordfører, hr. Frank Aaen, under forespørgslen den 15. maj 2001, at regeringen havde forpligtet sig til at gennemføre velfærdsforbedringer med »venstrefløjen og andre som vil være med« som betingelse for ikke at stemme imod regeringens forslag til vedtagelse.

Kristian Jensen (V):

Vi havde en længere dag herinde i tirsdags, der ud på aftenen endte med, at finansministeren faldt på knæ for Enhedslisten og bøjede sig for Enhedslistens forlangende om, at finansministeren skulle erklære, at regeringen nu anerkendte, at ulighederne i samfundet er blevet større under den nuværende regering, mens skillene blev mindre under den borgerlige regering, og ligeledes også, at regeringen skulle forpligte sig til sammen med venstrefløjen at få gennemført velfærdspolitikken i Danmark.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, om statsministeren er enig i både det lille punkt om, at ulighederne i samfundet er øget, og lige så meget om det politiske punkt, nemlig hvorvidt

regeringen nu følger sig forpligtet til kun at lave velfærdspolitik sammen med venstrefløjen og dermed ikke vil være interesseret i et bredt samarbejde.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg er ked at måtte sige fra starten, at hr. Kristian Jensen er faret noget vild i begreberne og statistikken, og det er i givet fald ikke første gang. Men lad mig lige ganske kort sammenfatte, hvad situationen er:

I perioden, som jo ikke var nogen nem periode for Danmark, fra starten af 1980'erne og frem til 1993 skete der noget, der ikke var godt i Danmark. Arbejdsløsheden steg og steg og steg, og flere og flere mennesker blev marginaliseret. Stagnation i den offentlige service, og arbejdsløsheden steg og steg og steg.

Dengang kendte alle en, der var blevet arbejdsløs. Jeg ved ikke, om hr. Kristian Jensen selv fornemmer, hvad det vil sige.

Det at blive arbejdsløs er noget meget fundamentalt for mennesker i Danmark, og derfor steg den reelle ulighed, da Venstre og De Konservative havde det overordnede ansvar i 1980'erne. Derfor steg den reelle ulighed. Der var flere, der blev udstødt. Der var flere, der blev arbejdsløse. Vi fik en stagnerende offentlig sektor. Derfor steg den reelle ulighed.

Så er der statistikken i snævrere forstand, og også dér er hr. Kristian Jensen løbet lidt galt i materien.

Hvis vi tager perioden fra 1982 til 1993, var der en meget svag samfundsøkonomi, som betød, at temmelig, temmelig mange parcelhusejere simpelt hen gik konkurs. Hr. Kristian Jensen er så ung, at han måske ikke helt kan huske det, men antallet af konkurser i slutningen af 1980'erne var jo dramatisk stigende. Tusindvis af familier gik konkurs på grund af en økonomisk politik og en samfundsudvikling, der ikke var god.

Det bidrog selvfølgelig statistisk set til en mindre ulighed, fordi værdier af husene faldt. Derfor kan man godt sige, at på papiret blev der en lidt mindre ulighed, men tak skal vi ellers have, det skete på menneskers bekostning.

Samtidig skete der en dramatisk forhøjelse af antallet af mennesker, der var nødt til at gå på overførselsindkomster. Det fik selvfølgelig også, i og med at de havde en meget større indkomst før, da de var i arbejde, en dramatisk effekt på indkomstfordelingen.

Endelig skete der noget andet, som trods alt var udtryk for en direkte fornuftig politik. Det var den skattereform, Socialdemokratiet var med i sammen med andre partier i 1987, som havde en udlignende effekt.

Det var forløbet fra 1982 til 1993, og så skal jeg i næste runde gerne komme til forløbet fra 1993 og frem til nu.

Kristian Jensen (V):

Jeg vil gerne indrømme, at jeg er så ung, at jeg ikke havde hus i 1980'erne. Til gengæld er jeg ikke så gammel, at jeg har glemt debatten i tirsdags og dermed heller ikke den erklæring, som Enhedslisten bad om, nemlig en erklæring om, at regeringen anerkendte en stigende ulighed, hvilket finansministeren så gav Enhedslisten ret i, og hvilket finansministeren, som jeg læner mig op ad, har skrevet i Finansredøgørelsen 2001.

Jeg ved ikke, om statsministeren er uenig i det, som finansministeren sagde i tirsdags, om statsministeren er uenig i det, som finansministeren skrev i sin redegørelse. Det synes jeg i sig selv er en interessant debat.

Men det, som statsministeren ikke svarede på, var det politiske spørgsmål i min første omgang, nemlig hvorvidt regeringen nu føler sig forpligtet til at føre velfærdspolitikken sammen med Enhedslisten ifølge det løfte, som Enhedslisten aftvang finansministeren i tirsdags.

Jens Rohde (V):

Vi kan godt stå her og tage en talkrig, det ved vi jo at statsministeren ynder meget.

Hvis nu statsministeren benægter det med ulighederne, er det fint nok, men så vil jeg gerne vide, hvordan regeringen fortolker det udsagn, der kom fra Enhedslisten, som regeringen gav en meget markant indrømmelse i tirsdagens debat.

Det svar synes jeg statsministeren skylder ikke bare os, men vel egentlig også Enhedslisten.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Se, nu kommer vi jo til den anden del af spørgsmålet, nemlig perioden fra 1993 og frem til nu, og jeg beder virkelig om af hensyn til Venstres indre sjælfred, at man også husker det billede, jeg tegnede før af den reelle udvikling fra 1982 til 1993. Det er vigtigt, for så har man nogle erfaringer, som er vigtige at blive klogere af. Det blev vi i hvert fald, da vi dannede regering i 1993.

Sagt til hr. Kristian Jensen og hr. Rohde: Vi satte os ét mål, og det var, at arbejdsløsheden skulle ned, for vi har altid ment, at den største ulighedsårsag i dette samfund er en massiv, omfattende arbejdsløshed.

Derfor satte vi kampen mod arbejdsløsheden øverst, og den lykkedes. Vi fik arbejdsløsheden ned i et samvirke med den brede danske befolkning, og derfor er den reelle ulighed i dette land, forstået som jeg her fortæller det, blevet mindre i perioden fra 1993 til nu, end den var i perioden fra 1982 til 1993. I øvrigt mindskedes antallet af konkurser. Vi taler jo næsten ikke om konkurser i dag, og det er der naturligvis gode forklaringer på, nemlig at der er styr på økonomien.

I dag kender alle en, der er kommet i arbejde; i 1992 kendte alle en, der var blevet arbejdsløs.

Så kan vi igen gå ind i statistikken og se på det snævrere indkomstbegreb. Der synes jeg, man skal huske, når man ser på indkomstfordelingen, at den påvirkes naturligvis af, at ejerboligernes værdier er steget i 1990'erne i modsætning til, hvad der skete de sidste år af 1980'erne. Derfor påvirker den gode økonomi naturligvis boligpriserne, og det påvirker igen fordelingen.

Det andet, jeg synes er vigtigt at huske, er, at hvis vi ser på arbejdsindkomsterne, altså indkomsterne for det, der knytter sig til det at have et stykke arbejde, så er uligheden i indkomsterne på arbejdsmarkedet ikke blevet større.

Ser vi endelig til slut på indkomstfordelingen i bunden af indkomstpyramiden, er der heller ikke tegn på, at skævhederne er blevet større.

Det er det samlede svar, og det er den samlede situation.

Når det gælder samarbejde i øvrigt, skal det være bredest muligt også om regeringens velfærdspolitik, men vi har gode samarbejdspartnere, som vi sætter stor pris på.

Kristian Jensen (V):

Det vil sige, at statsministeren ikke er enig med finansministeren i det, der blev sagt sidste tirsdag. Det vil sige, at statsministeren mener, at finansministeren tager fejl, når hun i Finansredøgørelsen 2001 har et helt kapitel, hvor hun beskriver, hvorledes der efter hendes opfattelse er større skævhed. Det vil sige, at det kapitel er bare til at rive ud af finansredøgørelsen og lægge til side. Jeg synes, det er interessant, hvis det er sådan, at statsministeren her underkender det, finansministeren skriver i redegørelsen.

Jeg synes, at statsministeren slap for nemt om ved den anden del af mit spørgsmål, nemlig om,

hvorvidt velfærdspolitikken fremover skal føres med Enhedslisten. Der blev bedt om fra Enhedslistens side at give en garanti for, at det var sagen, og finansministerens svar var: »Til hr. Frank Aaen vil jeg gøre det væsentligt kortere ved at sige: Svaret er ja«, nemlig til, at velfærdspolitikken skulle føres sammen med Enhedslisten.

Det er ikke, hvad jeg opfatter som det bredest mulige flertal.

Jens Rohde (V):

På sædvanlig vis får vi jo ikke rigtig noget svar af statsministeren, når vi stiller spørgsmålene. Det er jo så den respekt for parlamentarismen, som statsministeren har. Men vi kan jo prøve aligevel.

Jeg spørger endnu en gang: Hvis nu statsministeren ikke mener, at ulighederne er steget, fint nok, så har vi fået det på plads. Men hvordan fortolker statsministeren så dels Enhedslistens udsagn, dels den indrømmelse, som finansministeren gav Enhedslisten under debatten i tirsdags? Det synes jeg vi må kræve et svar på, for det er jo lidt interessant af hensyn til, hvad det så er for en politik, der skal føres.

Det andet er jo igen, som hr. Kristian Jensen også var inde på: Føler regeringen sig forpligtet til, at al velfærdspolitik skal laves sammen med Enhedslisten og så andre partier, der efter godtbefindende måtte tilslutte sig? Føler regeringen sig forpligtet til, at al velfærdspolitik fremover skal gennemføres i samarbejde med Enhedslisten?

Frank Aaen (EL):

Der er mange udlægninger af, hvad der blev talt om i tirsdags, og jeg vil gerne bede statsministeren bekræfte, at selv om den økonomiske udvikling er bedre under denne her regering, end den var under Schlüter-regeringen, er der stadig væk ganske mange mennesker, som har meget lidt at leve for, og som ikke har den placering på arbejdsmarkedet, som de gerne ville have, og at det, regeringen og Enhedslisten blev enige om i tirsdags, var, at vi i fællesskab, regeringen, venstrefløjen og de partier, der i øvrigt ville medvirke, skulle sørge for, at der kom et løft for dem i samfundet, der har mindst at leve for.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg må jo sige til hr. Frank Aaen, at jeg synes, det er befriende, at hr. Frank Aaen også er til stede her i salen, for det gør jo, at vi kan komme til at diskutere det, som optager os.

Jeg er ligesom hr. Frank Aaen og hr. Frank Aaens parti, Enhedslisten, de to regeringspartier, SF og forhåbentlig også mange andre, jeg ved, det gælder også andre af midterpartierne, dybt optaget af, at dette samfund også i de kommende år bruger megen kraft på at løfte levevilkårene, også arbejdsvilkårene for de mennesker, der har det hårdest i vores samfund. Derfor er det mig en velkommen lejlighed til at svare bekræftende på det spørgsmål, hr. Frank Aaen her stiller mig.

Jeg mener, at vi som velfærdssamfund har en pligt til at sørge for at arbejde for bedre vilkår for de mennesker, der er i bunden af det danske samfund, uanset om vi nu taler om psykisk syge mennesker, eller vi taler om mennesker, der har været henvist til i mange år at være på kontanthjælp, mennesker, der er hjemløse, eller mennesker, der på anden måde har været ramt af begivenheder i samfundet.

Deri ligger selvfølgelig også, at samarbejdet naturligt, idémæssigt, værdimæssigt for os også er et samarbejde, der omfatter hr. Frank Aaens parti, SF, en række midterpartier sammen med de to regeringspartier, men der er også gerne en invitation til andre, der vil være med i et så bredt samarbejde. Så jeg kan helt bekræfte udlægningen. Jeg synes, det er en udmærket beskrivelse.

Derimod kan jeg ikke bekræfte hr. Kristian Jensens og hr. Jens Rohdes udlægning. Jeg synes, vi skal vedstå, at den reelle indsats på det her område her kræver en sammenhængende, velprioriteret velfærdspolitik. Det er præcis det, vi har arbejdet med siden 1993, det er det, vi vil fortsætte med i de kommende år, og mere har jeg faktisk ikke at tilføje.

Kristian Jensen (V):

Jeg konstaterer så, at statsministeren må være uenig med finansministeren, der siger i kapitel 5 i finansredegørelsen, at uligheden er steget.

Det, der egentlig er interessant, er, at statsministeren i starten af sin besvarelse i dag sagde, at man ville søge det bredest mulige flertal for velfærdsforbedringer. Men det, der kom frem nu her, var, at man forpligtede sig til at lave dem sammen med Enhedslisten og derefter de partier, der så måtte komme frem til at tilslutte sig, hvad regeringen og Enhedslisten har lavet af taler.

Jeg tror, at vi alle deler det ønske, at vi i Danmark skal måles på, hvordan vi hjælper de allersvageste i samfundet, og vi skal sikre os, at vi

ikke bare giver til dem, der råber højest, men også giver til dem, der ikke har kræfter til at råbe højt. Men jeg tvivler på, at regeringen kan nå sit mål om det bredeste mulige samarbejde, når den allerede nu forpligter sig til, at det hele skal laves sammen med Enhedslisten.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2782

2) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Skal udenrigsministerens udtalelser om, at en europæisk forbundsstat ikke kan gennemføres uden at anvende grundlovens § 20, forstås således, at regeringen nu har ændret holdning i forhold til den melding, som statsministeren kom med i spørgetiden den 9. maj 2001, hvor statsministeren ikke ville garantere, at der kommer en folkeafstemning om den nye unionstraktat, som bliver resultatet af regeringskonferencen i 2004?«

Skriftlig begrundelse

Udenrigsministeren hævdede i debatten i Folketinget om lovforslag nr. L 179 – Nicetraktaten – den 17. maj 2001, at der ikke er nogen som helst udsigt til, at der kommer en europæisk forbundsstat, men her må det desværre nok betragtes som mere realistisk, hvad Tysklands udenrigsminister, Joschka Fischer, har sagt, nemlig at tingene bevæger sig i retning af »en føderation af nationalstater«, det vil sige en forbundsstat, hvor nationalstaterne har samme rolle som landerne i den tyske forbundsrepublik. Spørgsmålet bliver derfor den afgørende krumtap i dansk europapolitik i dette årti. Og regeringen bør i sin hvidbog forberede sig på, at der bør lægges planer for den meget realistiske mulighed, at den danske befolkning ikke ønsker at deltage i Joschka Fischers føderation, og at Danmark i løbet af dette årti derfor vil få muligheden for at forlade EU. Men der er desværre også den mulighed, at befolkningen slet ikke bliver spurgt, fordi regeringen frygter svaret. Og i Folketingets spørgetid den 9. maj 2001 fastslog statsministeren, at en folkeafstemning kommer, hvis grundloven kræver det. Sagt rent ud betyder det, at kun såfremt regeringen efter sin egen tolkning af grundloven finder det nødvendigt,

vil vi få en folkeafstemning. Det er en tolkning, som åbner mulighed for vidtgående institutionelle reformer uden at spørge befolkningen. Imidlertid rummer udenrigsministerens udtalelser den mulighed, at regeringen trods alt uanset sin egen grundlovstolkning, der har tømt suverænitetsbegrebet for reelt indhold, kan se, at kæden falder af, hvis en føderationstraktat gennemføres uden at spørge befolkningen.

Keld Albrechtsen (EL):

Når jeg stiller det her spørgsmål, er det jo, fordi udenrigsministeren for nogle få dage siden bragte uklarhed om regeringens holdning til spørgsmålet om afholdelse af folkeafstemning om den store unionstraktat, som vil blive udarbejdet i 2004, den forfatningstraktat, som den tyske kansler har bebudet med en europæisk regering og et tokammersystem, altså en forbundsstat.

Udenrigsministeren har meddelt, at man ikke kan tænke sig gennemførelsen af en forbundsstat uden en folkeafstemning i Danmark. Statsministeren havde forleden et andet synspunkt, som i realiteten var, at det kunne man godt.

Derfor synes jeg, vi trænger til at få afklaret det spørgsmål.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg må sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg tror såmænd ikke, der er uenighed imellem os. Jeg sagde sidst, vi havde den sag oppe for et par uger siden, at vi har en god, solid praksis for at vurdere den slags spørgsmål. Hvis der er tale om suverænitetsafgivelse i grundlovens § 20's forstand, bliver der afholdt folkeafstemninger i Danmark.

Alt tyder på, at den type spørgsmål ikke får medvind. Jeg har jo set, at der allerede nu er en livfuld diskussion i Tyskland, og det er fair nok, mellem SPD på den ene side og De Grønne på den anden side. Jeg er sikker på, hr. Keld Albrechtsen også har set det. Derfor synes jeg, at vi nu skal lade debatten folde sig ud.

For vort vedkommende, det må hr. Keld Albrechtsen medgive, har vi meldt meget klart ud til SPD's synspunkter, at vi finder ikke, det er den rigtige måde at gøre tingene på. Vi mener fortsat, at den grundlæggende basis for samarbejdet skal være den særlige EU-konstruktion, vi har, altså et samarbejde mellem selvstændige stater, der frivilligt har besluttet i et vist mindre omfang at afgive en del af suveræniteten for at

få løst nogle problemer, man ellers ikke kan løse hver for sig.

Denne unikke konstruktion er den, vi skal arbejde for fortsat at holde fast i.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu må jeg sige, at jeg synes ikke, at regeringen har meldt noget som helst klart, for statsministeren sagde jo forleden, at han var indstillet på at gå ind for et såkaldt konvent, og dermed stak statsministeren jo halsen ind i løkken.

Statsministeren ved, at det er De Kristelige Demokrater og Socialdemokratiet i Tyskland og ikke Die Grünen, som afgør det her, og statsministeren gentager nu, at der kun skal være folkeafstemning, hvis grundloven efter regeringens fortolkning kræver det.

Men der ved vi jo godt, at efter regeringens fortolkning af grundloven kan man sagtens indføre nye institutioner, nye stemmeregler, nye regeringsformer, nye kamre i Europa-Parlamentet osv., uden at det kræver en folkeafstemning.

Nu hører jeg det sådan, og det vil jeg godt spørge om er rigtigt, at statsministeren er faldet tilbage til det synspunkt, at disse ting godt kan gennemføres uden en folkeafstemning.

Jeg havde jo håbet, at der i udenrigsministerens melding lå, at hvis det i realiteten bliver en forbundsstat, skal vi selvfølgelig have folkeafstemning. Jeg havde håbet, at det var det, statsministeren ville melde klart ud i dag.

Men jeg vil godt bede statsministeren forklare lidt nærmere, hvad udenrigsministeren så kan have ment.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2792

3) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil den danske regering blokere for det forslag om støtte til såkaldte »europæiske partier«, som blev godkendt af EU-Parlamentet den 17. maj 2001?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Politiken den 18. maj 2001 har Parlamentet godkendt forslaget om støtte til såkaldte »europæiske partier«. Disse europartier er de konservative, socialdemokraterne, de liberale og

de grønne, og de har brugt deres flertal i Parlamentet til at godkende et forslag om at forgyldte sig selv og samtidig gøre det umuligt for en række partier og bevægelser, som kun opstiller i et enkelt land, at opnå støtte. Forslaget er derfor ulovligt såvel i forhold til Amsterdamtraktatens som grundlovens lighedsgrundsætning, fordi der vil blive tale om forskelsbehandling af de partier, som er opstillingsberettigede til parlamentsvalg i Danmark. Der er tale om en glasklar diskrimination, som oven i købet i første række er rettet mod unionsmodstandere. Hertil kommer at forslaget savner hjemmel i Traktaten.

Alt i alt må det derfor være indlysende, at den danske regering ikke alene har ret til, men også pligt til at blokere for forslaget, da det kun kan vedtages med enstemmighed, og Danmark derfor har vetoret.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan forstå, at statsministeren simpelt hen ikke er i stand til at forklare regeringens politik. Det burde give anledning til overvejelser hos statsministeren og måske drøftelser med udenrigsministeren om situationen.

Jeg kan give det løfte med hensyn til det foregående spørgsmål, at jeg vil vende tilbage til sagen. Det ved statsministeren nok også.

Hvad det her angår, skete jo det dybt beklagelige, at Europa-Parlamentet for nogle få dage siden godkendte en lov om partistøtte til såkaldt europæiske partier, hvilket indebærer, at en række af de partier, der er opstillingsberettigede til et parlamentsvalg her i Danmark, f.eks. Folkebevægelsen mod EU, JuniBevægelsen, ikke vil være berettigede til støtte, mens de store jupartier til gengæld vil få en masse penge fra EU's uudtømmelige støttekasse.

Derfor vil jeg bare gerne bede statsministeren give en klar melding om, at Danmark selvfølgelig ikke vil acceptere et sådant forslag. Og Danmark har jo vetoret, så statsministeren kan her om 10 sekunder stoppe det forslag, så det ikke bliver til noget. Det går jeg ud fra han vil gøre.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

En del af jobbet som statsminister, vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, er også at indse, at der kan være øjeblikke, hvor det ikke vil lykkes mig over for hr. Keld Albrechtsen at forklare regeringens politik på en måde, som hr. Keld Albrechtsen vil tage til sig, og det må jeg nok erkende er et af de øjeblikke vi befinder os i lige nu.

Men hvis vi nu tager spørgsmålet her, håber jeg også, hr. Keld Albrechtsen har forståelse for, at der faktisk ikke er noget nyt i sagen, siden vi sidst drøftede det for ca. 2 uger siden.

Lad mig resumere: Nu er der en proces i gang, vi har drøftelser i Folketingets Europaudvalg. Jeg synes, det vil være uklogt for regeringen lige nu at lægge sig fast på en endelig holdning, for vi er startet på en proces, og den har nogle faser, vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen.

Først skal vi have afdækket de faktuelle konsekvenser af det forslag, der ligger. Dernæst skal vi have vores forhandlingsposition på plads, og det får vi naturligvis i Europaudvalget, hvor jeg ved, at udenrigsministeren i overensstemmelse med helt normal praksis vil forelægge positionen. Så jeg har ikke noget nyt at fortælle hr. Keld Albrechtsen i dag i forhold til det, vi drøftede – som var det samme – for 2 uger siden.

Regeringen følger det her meget opmærksomt og har meget tæt kontakt til Folketingets partier, og vi kommer – på rette tidspunkt naturligvis – med en opfølgning for at følge det her spørgsmål til dørs.

Keld Albrechtsen (EL):

Tak for svaret. Krystalklart var det jo ikke, men det indeholdt dog det, at regeringen ikke vil lægge sig fast i dag. Jeg vil godt høre, om jeg kan tolke det på den måde, at så har regeringen heller ikke dermed sagt ja til det, som Parlamentet nu har lagt sig fast på.

Problemet er jo bare, at det, Parlamentet nu har lagt sig fast på, ikke kan laves om. Det går jeg også ud fra at statsministeren er klar over.

Men så vil jeg godt spørge statsministeren: Når nu Parlamentet så har vedtaget, at man skal opstille i fem forskellige lande for at have ret til partistøtte – det gør f.eks. JuniBevægelsen og Folkebevægelsen jo ikke og har formentlig heller ikke tænkt sig det – så er det en betingelse, som er rettet direkte mod unionsmodstanderne for at forhindre, at de skal få støtte. Det, jeg bare spørger om, er, om statsministeren kan bekræfte over for mig, at det vil den danske regering ikke acceptere, for vi vil ikke acceptere en ordning, hvor partier, der har et positivt syn på unionsudviklingen, får penge, og dem, der har et negativt syn på unionsudviklingen, ingen penge får.

Det går jeg ud fra er så elementært demokratisk, at sådan kan vi selvfølgelig ikke have det her i Danmark, og derfor skal de partier og bevægelser, der opstiller til Europa-Parlamentet,

selvfølgelig behandles på lige fod efter den lighedsgroundsætning, vi har her i Danmark.

Det er bare det principielle, jeg vil bede statsministeren bekræfte i dag at vi er enige om. Så kan vi kigge på detaljerne i Europaudvalget, det er jeg helt enig med statsministeren i, men det helt principielle vil jeg meget gerne bede om at få et svar på.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Må jeg ikke gøre én enkelt bemærkning i dag, og det er: Vi er opmærksom på de kritikpunkter, der er blevet rejst, herunder også hr. Keld Albrechtsens, og det vil vi gennemgå meget nøje punkt for punkt i vores samlede holdning til forslaget og vil dermed også, når vi kommer til Europaudvalget, gennemgå det meget nøje, og det vil indgå i regeringens overvejelser om den endelige stillingtagen, men så beder jeg til gengæld også om, at hr. Keld Albrechtsen ikke i dag fortolker det, jeg har sagt på anden måde, end at vi ikke har taget stilling – hverken ja eller nej – og de kritikpunkter, der er blevet rejst, vil vi gennemgå og vurdere meget nøje.

Der står sagen lige nu, og så har jeg ikke mere at tilføje i dag.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kan jeg høre på statsministeren, at hans lyst til at uddybe det ikke er stor.

Jeg er faktisk glad for, at statsministeren har meldt ud i dag, at man ikke har lagt sig fast fra dansk side, for jeg må da indrømme, at som vi havde sagen i Europaudvalget forleden, var jeg lidt bekymret for, om regeringen var ved at skride på det her punkt. Det sker jo i EU-sager – desværre – at regeringen skrider noget og bliver svag i koderne, når den bliver sat under pres dernedefra.

Men jeg er glad for det tilsagn om, at man ikke har lagt sig fast, og at vi også skal kigge på de kritikpunkter, som unionsmodstanderne har fremlagt.

Jeg ved ikke, om statsministeren yderligere måske lige kan uddybe det også helt fundamentale, principielle problem, at der indføres sådan en slags meningskontrol, sådan et tankepoliti, der skal tage stilling til, om partier, der søger om støtte, nu også kan leve op til betingelserne. Det synes jeg er en meget dårlig idé at komme ind på.

Vi skal kritisere hinanden, og der kan være partier, som jeg personlig sammen med statsministeren meget gerne vil være med til at kritisere

på det skarpeste, men vi skal ikke have det ind i sådan nogle regler om godkendelse af partier. Det håber jeg statsministeren er enig i. Nu har jeg i hvert fald fremført det, og så håber jeg, at det også indgår i de overvejelser, der vil ske i regeringen frem til mandatsøgningen i Folketingets Europaudvalg.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2802

4) Til statsministeren af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil statsministeren som følge af udnævnelsen af socialdemokraten Karsten Dybvad til departementschef i Finansministeriet, som har en fortid i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, LO og Statsministeriet, redegøre for, hvorvidt det er ønskeligt og betryggende, at Finansministeriets øverste embedsmand – og embedsmænd generelt – er politisk udpeget?«

Peter Skaarup (DF):

Modsat i USA, hvor man har tradition for at udskifte en stor del af administrationen samtidig med regeringerne, har vi i Danmark haft den meget fine kutyme, at embedsmandsapparatet var neutralt i forhold til, hvilken regering der måtte sidde til enhver tid. Men på det seneste må vi nok sige, at der er sket et skred i den holdning og i den skik, som vi i Danmark har valgt at have.

Senest er der sket det, at man i Finansministeriet har udnævnt en departementschef, som helt klart vedkender sig at være socialdemokrat, har en fortid i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og i det hele taget har tilknytning til arbejderbevægelsen og Socialdemokratiet.

Der vil jeg da godt spørge statsministeren i spørgetiden her i dag, om statsministeren mener, det er en ønskelig udvikling, at vi bliver amerikaniseret på den måde, at vi mere og mere får en administration, der også har samme partitilhørsforhold som den til enhver tid siddende regering.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg er lidt bedrøvet over hr. Peter Skaarups forsøg på at drive klapjagt på dygtige danske embedsmænd og drive mistænkeliggørelse af dygtige danske embedsmænd. Vi har en dygtig embedsmandsstab i Danmark, som vi skal være

meget glade for, vil jeg gerne sige til hr. Peter Skaarup.

I det konkrete tilfælde kan jeg sige, at det er en yderst velkvalificeret embedsmand, der for længst har vist sin duellighed, sin kompetence, sin indsigt. Det gælder både i det job, vedkommende nu skal tiltræde, og det gælder de job, vedkommende har behersket både i Trafikministeriet, i Statsministeriet, i Finansministeriet og så fremdeles.

Hr. Peter Skaarup skal jo være fuldstændig klar over én grundlæggende ting, som er fundamentet for det danske demokrati. Vi har ikke sindelagskontrol i Danmark – heller ikke for danske embedsmænd.

Jeg håber derfor, hr. Peter Skaarup blandt mange af sine forsøg på at mistænkeliggøre alverdens ting friholder én gruppe, som ikke er i stand til at forsvare sig, og det er danske embedsmænd.

Lad os stoppe klapjagten, vil jeg gerne sige til hr. Peter Skaarup, og lad os anerkende, at vi har en fagligt dygtig gruppe mennesker, som gør et godt stykke arbejde, og det gælder også den pågældende.

Og så vil jeg i øvrigt ikke bruge mere af tiden på hr. Peter Skaarups klapjagt; den må han selv drive videre uden min bistand.

Peter Skaarup (DF):

Jeg er enig med statsministeren i, at vi i Danmark har et utrolig dygtigt embedsmandsapparat. Det er et embedsmandsapparat, der er fuldt på højde med og måske endda dygtigere end i en række andre lande, vi normalt sammenligner os med, og det kommer Danmark til gavn på forskellig vis.

Jeg er også enig med statsministeren i, at det er vigtigt, at vi undgår politisering af embedsmandsstanden.

Jeg mener heller ikke, eller jeg er i hvert fald ikke vidende om, at den pågældende embedsmand, der nu er departementschef i Finansministeriet, ikke kan klare sit job. Jeg tror, han er en dygtig embedsmand, lige så vel som så mange andre er det inden for embedsmandsapparatet.

Men det ændrer ikke ved, at der er et problem i, at hvis det er sådan, at vi i stigende grad ser politiske embedsmænd inden for den danske centraladministration, vil der jo ske noget, når der kommer en ny regering til på et eller andet tidspunkt. Jeg ved godt, at statsministeren har tænkt sig at blive siddende gerne 10 år endnu vel, eller hvor meget det nu er, statsministeren

gerne vil blive siddende, men hvis man nu forestillede sig, at der ville blive et ønske i den danske befolkning om en almindelig udskiftning på regeringsbænkene, ville der jo meget hurtigt ske det, at en kommende finansminister ville se på, om den pågældende vil være hundrede procent loyal over for den ny arbejdsgiver. Og der vil være et lille gran af tvivl, hvis man på den måde, som det er tilfældet, er medlem af Socialdemokratiet. Man må formode, at en ny regering jo ikke bliver socialdemokratisk, medmindre vælgerne ønsker det i hvert fald.

Så vi må regne med, at der *kan* blive et problem i forhold til den loyalitet, som helt sikkert vil ligge i forhold til det medlemskab, man nu har. Derfor er det, jeg spørger statsministeren: Kan statsministeren så ikke se, at det ikke er særlig betryggende, at det ikke er særlig ønskeligt, at vi på den måde ser embedsfolk i Danmark, der er politisk aktive?

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Per Skaarup. Nej, undskyld: hr. Per Kaalund.

Per Kaalund (S):

Det er i orden.

Jeg vil gerne følge lidt op på spørgsmålet, specielt hr. Peter Skaarups bemærkning om »i stigende grad« og så det med det partipolitiske, for jeg mener som statsministeren, at vi har et ganske udmærket embedsapparat her i landet, som er partipolitisk neutralt, og vi har et meget gennemsnitsigt system.

Jeg har haft lejlighed til at arbejde sammen med adskillige embedsmænd, som også har været politisk engagerede. Eksempelvis har to på hinanden følgende medicinaldirektører i dette land været medlem af et stort borgerligt parti og valgt til offentlige råd og er derefter gået over i en direktørstilling, og samarbejdet dér har fungeret upåklageligt. Og det er jeg overbevist om at det også vil gøre i andre sammenhænge.

Så jeg vil sådan set gerne bede statsministeren bekræfte, at vi har et neutralt embedsapparat, og at vi ikke har berufsverbot her i landet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2805

5) Til statsministeren af:

Charlotte Antonsen (V):

»Vil statsministeren oplyse, hvad han agter at foretage sig i anledning af, at miljø- og energiminister den 8. maj vildledte Folketinget, idet miljø- og energiministeren gav udtryk for, at Europaudvalget havde taget stilling til Kyoto?«

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kan sige som besvarelse af fru Charlotte Antonsens spørgsmål, at regeringen lægger meget vægt på, og jeg vil gerne understrege: meget vægt på, at vi har et godt og et velfungerende samarbejde med Folketingets Europaudvalg. Og regeringen vil naturligvis også fremover leve op til den praksis for forhandlingsoplæg i Folketingets Europaudvalg.

Må jeg sige til fru Charlotte Antonsen, at for så vidt angår den konkrete sag, så har miljø- og energiministerens redegørelse herfor i et brev, der netop er oversendt til Europaudvalget i dag, og det taler, synes jeg, på udmærket vis for sig selv, og det skal jeg også henholde mig til.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg kan forstå, at statsministeren er enig med mig i, at der har været tale om en vildledning af Folketinget den 8. maj, for ellers var der jo ikke nogen grund til at undskylde nu.

Statsministeren siger, at man agter fremover at leve op til den praksis, vi har haft hidtil, og det er også det, vi ønsker, men hvad agter statsministeren helt konkret at foretage sig, for at vi kan genindføre en praksis, som betyder, at Europaudvalget ikke bliver taget til indtægt for mandater, vi aldrig har givet?

Gitte Lillelund Bech (V):

Med baggrund i statsministeren svar lød det, som om statsministeren ikke havde tænkt sig at foretage sig noget i anledning af, at miljø- og energiminister den 8. maj har vildledt Folketinget, men statsministeren orienterede i sit svar alene om, at miljø- og energiministeren nu har oversendt et brev til Europaudvalget.

Mit spørgsmål er helt konkret: Hvad agter statsministeren at gøre over for miljø- og energiministeren på baggrund af denne her vildledning?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes også, det vil bringe ro og orden i denne her sag, hvis statsministeren bare vil tilkendegive over for Folketinget, at når det er sådan, at der ikke er givet et mandat fra Folketingets Europaudvalg, så kan det altså ikke hjælpe, at ministrene siger, at Folketingets Europaudvalg står bag et mandat. Det er givetvis miljø- og energiministerens hukommelse, der momentant har svigtet, da udtalelserne faldt, men det er jo ikke desto mindre sådan, at sådan skal det selvfølgelig ikke være.

Jeg tror, at statsministeren vil kunne løse op for denne her sag ved meget enkelt at tilkendegive, at der selvfølgelig skal være orden i tingene.

Lene Espersen (KF):

Jeg mener også, at vi i denne her sag har behov fra en præcisering fra statsministeren, for vi er jo ganske enige med statsministeren i, at der er en fastlagt praksis i Folketingets Europaudvalg, der giver Folketinget en demokratisk indflydelse på EU-politikken, men samtidig giver den også regeringen friheden til i mange situationer at forhandle sig frem til det resultat, der er bedst set med danske øjne.

Man må bare konkludere på det svar, som jeg fik i første omgang fra statsministeren, at det ikke er fuldstændig krystallklart, hvad der egentlig er regeringens politik, for statsministeren understregede indledningsvis det, vi forventede var den generelle linje her i Folketinget og i forhold til EU-samarbejdet, og så blev der henvist til et eller andet, et brev, miljøministeren har oversendt. Problemet er jo altså, at miljøministeren i en konkret sag ikke har levet op til det ansvar og den forpligtelse, som man som minister har i forhold til Folketinget og det arbejde, der foregår i Europaudvalget.

Jørn Jespersen (SF):

Nu er det jo sådan, at der i dag er en ceremoni med underskrifter på en meget vigtig miljøaftale i Stockholm om de såkaldte POP-stoffer, de allerfarligste kemikalier i verden, hvor jeg har forstået, at miljøministeren oprindeligt skulle have deltaget og have holdt en tale på Danmarks vegne, som lagde op til, hvordan vi kommer videre i processen med udfasning af verdens allerfarligste kemikalier. Men det kunne altså ikke lade sig gøre, fordi Venstre stiller spørgsmål i Folketingssalen og åbenbart mener, det er vigtigt at føre

politik på en måde, som for mig er ganske besynderlig.

Men spørgsmålet lyder: Synes statsministeren ikke, det er ærgerligt, at miljøministeren ikke kan deltage i sådan et vigtigt møde i Stockholm, og er statsministeren ikke enig i, at det ville have været godt for Danmark og ikke mindst for miljøet, hvis miljøministeren kunne have deltaget i mødet i Stockholm?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Må jeg starte med den sidste spørger, hr. Jørn Jespersens, spørgsmål til mig: Jo, jeg synes, det er ærgerligt. Jeg havde meget, meget gerne set miljøministeren holde en af de taler, som han er kendt for, som mange ude i Europa har meget stor respekt for, og som jeg egentlig også mener, Danmark har fortjent at få lejlighed til at holde. Det havde jeg meget gerne set.

Nu er tingene, som de er, og jeg skal naturligvis også over for hr. Jørn Jespersen bekræfte, at når Folketinget ønsker, at ministrene er til stede i Folketingssalen, så er ministrene det, men jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg gerne havde set, at det forholdt sig, som hr. Jørn Jespersen her giver udtryk for.

Vi må jo huske i vores politiske arbejde, at netop på det udenrigspolitiske område og ikke mindst på miljøområdet har Danmark en overordentlig stærkt placering, og det er meget vigtigt, at der ikke sker en svækkelse deraf, og det håber jeg da også at vi kan fastholde.

Må jeg i øvrigt til fru Lene Espersen for det første bekræfte endnu en gang, at for regeringen er grundlaget for forhandlingsoplæg beretningerne, som de siden 1973 er formet i dengang Folketingets Markedsudvalg og nu Folketingets Europaudvalg. Det lægger vi utrolig stor vægt på.

Og jeg vil gerne sige til fru Lene Espersen, at det jo også fremgår af Europaudvalgets beretning af 19. februar 1999, at der mellem udvalget og regeringen er enighed om det system, som vi har, og som har været gældende, herunder også at orientere om EU-spørgsmål af væsentlig betydning, og at der forelægges forhandlingsoplæg, når der er tale om vedtagelser af større rækkevidde.

Jeg vil gerne bekræfte, at det er fuldstændig fundamentalt, og så vil jeg blot tilføje til fru Lene Espersen, at det brev, miljøministeren har oversendt, er jeg ked af bliver betegnet som et eller andet brev. Jeg vil godt understrege, at det fak-

tisk er et vigtigt brev, hvor jeg synes, miljøministeren gør rede for tingene.

Så vil jeg sige til fru Charlotte Antonsen og til fru Gitte Lillelund Bech: Vi kommer jo tilbage til en lang række af tingene i de efterfølgende spørgsmål, der er stillet til mig.

Endelig til hr. Keld Albrechtsen: Jeg ville egentlig fraråde, at vi i dag brugte hinandens kræfter på polemik og på, hvad der er foretaget.

Jeg vil slutte med at minde om, at fru Gitte Lillelund Bech, fru Charlotte Antonsen og andre jo skal være opmærksom på, at miljøministeren har man selv bedt om kom til stede her i salen i dag til at besvare nogenlunde de samme spørgsmål som dem, der er stillet til mig. Derfor er det også naturligt for mig at henvise til ressortministeren på nogle af de her områder; det er jo også den måde, vi plejer at tale om tingene her i Folketinget på.

Charlotte Antonsen (V):

Som det fremgår af det brev, udvalget har modtaget fra miljø- og energiministeren, har vi allerede spurgt miljø- og energiministeren. Det foregik i Europaudvalget den 10. maj. Så det har været forsøgt, vil jeg gerne sige til statsministeren. Der havde vi en usædvanlig optræden fra miljøministeren side, og i hvert fald fik vi ikke noget, der bare lignede noget af en undskyldning eller en forsikring om, at man fremover ville tage mandatgivningen i Europaudvalget mere alvorligt.

Jeg vil gerne gentage mit spørgsmål fra før: Hvordan agter statsministeren at sikre, at vi fremover undgår, at miljø- og energiministeren giver misvisende oplysninger til Folketinget?

Når jeg læser svaret her, kan jeg se, at miljøministeren angiveligt mener, at han ikke var opmærksom på, at udvalgets drøftelser ikke var sket på grundlag af forhandlingsoplægget. Jeg kan forstå, at det vil sige, at miljøministeren ikke har været klar over, hvornår Europaudvalget giver mandat.

Og så bliver jeg nødt til at spørge statsministeren: Føler statsministeren sig tryk ved, at vi har en miljø- og energiminister – et meget vigtigt område for Danmark – som ikke er klart over, hvilke mandater han har med fra Folketinget? For jeg synes, det er meget, meget, meget ubehageligt, hvis det er situationen, og vi altså har en minister, der simpelt hen ikke kan overskue sit sagsområde.

Dér må jeg altså have et klart svar fra statsministeren: Skal det her have lov at sejle videre, el-

ler agter man at stramme op på procedureerne, så vi kan være sikre på, at det aldrig sker igen?

Eva Kjer Hansen (V):

I forlængelse af statsministerens besvarelse af hr. Jørn Jespersens spørgsmål skal jeg blot bede statsministeren om at bekræfte, at miljøministeren heller ikke kunne være til stede under debatten sidste onsdag og derfor bad nogle folketingsmedlemmer om at skubbe spørgsmålene til i dag.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, at sagen måske kan sammenfattes på den måde, at miljø- og energiministeren troede, at han havde et mandat. Det burde han også have haft. Af en eller anden grund har han ikke fået det søgt, og hans hukommelse har altså svigtet i det øjeblik, og det er selvfølgelig beklageligt. Men vi kan jo alle sammen begå en fejl. Så synes jeg bare, man må sige det, som det er. Det bringer ikke sagen videre, hvis statsministeren så ligesom ikke vil besvare spørgsmålet.

Vi er ikke på kalkunjagt eller noget som helst fra Enhedslistens side i den her sag, for man kan tage fejl i en sag – det skal der også være spillerum for – men det kan ikke hjælpe, at man så bagefter ikke vil være med til at få sat den på plads.

Jeg vil bare bede statsministeren bekræfte, at sådan må forløbet have været, og at der burde have været søgt et mandat i den sag. Det blev der ikke, men det troede ministeren at han havde gjort, og det er da faktisk en fejl. Det håber jeg statsministeren kan bekræfte, for så kan vi jo komme videre med sagerne.

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om ikke statsministeren – sammen med den øvrige regering – er klar over, at der for hvert eneste europaudvalgsmøde faktisk foreligger en korrekt nedskrivning af, hvad det er, der er foregået på europaudvalgsmødet, og om miljø- og energiministeren derfor ikke, hvis han var i tvivl om, hvorvidt han havde fået et mandat, så kunne have slået op her eller have anmodet nogle af sine partifæller i Europaudvalget om at slå op her og se efter; om der var givet en mandat, eller om det alene var en orientering.

Og så vil jeg så til orientering for statsministeren fortælle, at jeg såmænd *ikke* har stillet spørgsmål til miljø- og energiministeren i dag.

Lene Espersen (KF):

Jeg synes også, at den her sag, som også hr. Keld Albrechtsen var inde på det, lidt er et spørgsmål om tillid, og at vi heller ikke skal trække Folketingets tid i mange timer i dag, hvis det kan gøres kortere.

Men jeg synes, at der stadig væk står tilbage et lidt mudret billede af, hvad regeringens holdning egentlig er. Jeg kan forstå, at vi er enige om, hvordan proceduren i princippet bør være. Jeg kan også forstå, at miljøministeren via et brev har redegjort for, hvordan situationen er, og hvad forløbet har været, men tilbage står der jo altså et eller andet sted en manglende tillid til, hvordan praksis så bliver fremover.

Derfor vil jeg spørge, om regeringen beklager det her forløb.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Ja, lad os nu igen huske et par meget grundlæggende ting.

For det første: Der er heldigvis ikke mindst takket være et godt samarbejde mellem miljøministeren og Folketingets partier om denne vigtige sag en meget bred tilslutning i Folketinget til regeringens, vores fælles miljøpolitiske linje i Europa og bredt internationalt, ikke mindst i et godt samarbejde med Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg og udvalgets formand. Det synes jeg er så værdifuldt, at det må vi ikke sætte over styr i den mere formelle debat, vi har i dag. Jeg synes, det er det væsentligste. Der er jo ikke uenighed om politikken indhold.

Dernæst synes jeg, jeg må sige til spørgerne, at miljøministeren har skrevet et fyldestgørende, udmærket brev til Folketingets Europaudvalg. Miljøministeren har vedlagt det en omhyggelig redegørelse for politikken indhold og for, hvor mange gange vi har stemt om sagen i Folketingssalen her, har gået sammen om gode, fremadrettede vedtagelser om miljøpolitikken indhold. Skal vi ikke holde os til det?

Jeg kan forsikre fru Lene Espersen om, at regeringen er fuldstændig optaget af et godt, tæt, respektfuldt samarbejde med Folketingets Europaudvalg, der bygger på dets beretninger – også den seneste – og de aftaler, vi har med hinanden, og dermed også om henholdsvis håndteringen af egentlige mandatforelæggelsessager og egentlige orienteringssager. Det skal der ikke være spor tvivl om.

Så har jeg ikke mere at tilføje til det her spørgsmål.

Charlotte Antonsen (V):

Nu har vi jo haft statsministeren i salen før, så vi ved, at det skal tages bogstaveligt, når statsministeren ikke svarer igen, og det er derfor, vi har sørget for, at der er flere spørgsmål.

Men jeg vil blot på baggrund af statsministerens svar konstatere, at statsministeren tilsyneladende er flintrende ligeglad. Statsministeren tror, at vi bare kan være glade, fordi vi er glade for Kyoto, og så kan det andet være nærmest ligegyldigt.

Det er en uholdbar situation, vi er havnet i, og jeg håber, at statsministeren under de efterfølgende spørgsmål vil skære ud i pap, at man agter at rette op på den slendrian, der på det seneste har udviklet sig vedrørende mandatgivningen, for ellers fungerer Europaudvalget altså ikke længere ifølge den beretning, vi har, og ifølge den praksis, vi har haft siden begyndelsen af 1970'erne.

Hans Christian Schmidt (V):

Nu er det jo et meget afgørende punkt, vi er inde på her, og det er meget afgørende, hvad det danske Folketing gør, også fordi det her jo er et udgangspunkt for netop statsministeren og miljø- og energiministeren, som da han beder om Folketingets samtykke til Kyoto-protokollen, netop skriver, at det er helt afgørende med den byrdefordeling, og det er helt afgørende for, hvordan det vil blive opfattet af de andre EU-lande, hvilket vi jo har store problemer med i forvejen, fordi de ikke anerkender vores udgangspunkt.

Derfor er det jo meget vigtigt, at det her står krystalklart, når vi diskuterer det. Man skal huske på, at vi er det eneste land, der stadig væk mener, at den måde, vi regner tingene ud på, er rigtig; alle andre har en anden opfattelse. Det kunne jeg godt tænke mig at statsministeren gav et mere fyldestgørende svar på. Det forstår jeg at vi ikke får.

Men jeg vil godt sige til det om spørgsmål stillet her i onsdagsspørgetiden, som skulle betyde, at miljø- og energiministeren ikke kan være i Stockholm, at jeg må minde regeringen om, at jeg har flyttet mit spørgsmål fra sidste onsdag til denne onsdag, fordi det heller ikke sidste onsdag var muligt. Det synes jeg er fint nok, men så skal man ikke komme i Folketingssalen og sige, at der er nogle, der er vrangvillige. Det er ikke tilfældet. Jeg flyttede fra sidste onsdag til denne onsdag. Sådan er det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2806

6) Til statsministeren af:

Gitte Lillelund Bech (V):

»Vil statsministeren oplyse, hvad regeringen agter at foretage sig for at rette op på ministrenes lemfældige omgang med Europaudvalgets mandatgivning?«

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg må sige igen til fru Gitte Lillelund Bech, at det er synd for foråret og forsommeren, og det er synd for fru Gitte Lillelund Bech, at der bruges så voldsomme ord i spørgerens spørgsmål til mig, »lemfældig omgang«.

Regeringens ministre beflitter sig på at gøre arbejdet så godt, som det overhovedet er muligt, og lægger meget vægt på samarbejdet med Folketingets Europaudvalg.

Jeg vil gerne sige til fru Gitte Lillelund Bech, at når jeg tænker på, hvor mange sager der håndteres i de ugentlige møder med Europaudvalget, og det går godt og gnidningsfrit, ikke mindst under et dygtigt formandskab i Folketingets Europaudvalg, og når jeg tænker på, hvor mange sager vi klarer på en god måde, må jeg sige, at jeg synes, samarbejdet virkelig er godt.

Vi har et godt system, som mange lande misunder os, og vi gør arbejdet med vægt på den beretning, jeg nævnte tidligere, og jeg bekræfter de over for fru Lene Espersen, at regeringen også lægger vægt på beretningen og det grundlag, hvorpå vi samarbejder. Regeringen tager ikke lemfældigt på tingene.

Og må jeg endnu en gang minde om, at miljøministeren har skrevet til Statens Jordbrugsudvalg, og arbejdsministeren har skrevet.

Og så har jeg faktisk ikke mere på spørgsmålet her.

Gitte Lillelund Bech (V):

Jamen jeg skal da gerne forklare, at spørgsmålet er stillet, fordi det er bekymrende, at vi en gang med arbejdsministeren har oplevet, at vi har givet mandat på et grundlag, som viste sig at være forkert, og at vi senest med miljøministeren har oplevet, at miljøministeren rangiveligt troede, at miljøministeren havde et mandat fra Europaudvalget, hvilket ikke var tilfældet.

Derfor synes jeg faktisk, at der er en lidt lemfældig omgang med Europaudvalgets mandatgivning, og jeg frygter, at det er noget, der kan udvikle sig i fremtiden. Jeg frygter, at det er noget, der kan udvikle sig til, at miljø- og energimi-

nisteren eller andre ministre, hvor der ikke er givet mandat, men hvor ministeren tror, at der er givet mandat, andre steder end i Folketingssalen giver udtryk for, at man handler på et mandat fra Europaudvalget, hvilket vil være forkert.

Så jeg vil være glad, hvis statsministeren kunne forsikre mig om, at man for fremtiden vil være mere omhyggelig med, hvad man udtaler sig om, og hvad det er for nogle grundlag, man giver i Europaudvalget for mandatgivningen, sådan at vi kan være helt sikre på, at der ikke sker lemfældig omgang med, hvad der foregår i Europaudvalget.

Eva Kjer Hansen (V):

Nu nævnte statsministeren også det problem, vi har kørende med arbejdsministeren med hensyn til deltidsdirektivet, hvor sagen jo er, at regeringen er vendt på en tallerken i forhold til de oplysninger, man gav Europaudvalget i forbindelse med mandatgivningen omkring deltidsdirektivet for år tilbage.

Og når statsministeren så gør så meget ud af det gode og det tætte og det respektfulde samarbejde med Europaudvalget, så undrer det mig, at statsministeren endnu ikke er stillet op til det samråd, der er indkaldt til i Europaudvalget for netop at få afklaret, hvordan det skal kunne fungere, når regeringen pludselig vender på en tallerken i forhold til, hvad der tidligere er blevet sagt.

Derfor vil jeg gerne spørge statsministeren, om statsministeren møder op til samråd i Europaudvalget, inden lovforslaget, der skal implementere deltidsdirektivet, skal anden- og tredjebehandles her i Folketinget?

Charlotte Antonsen (V):

Jeg har faktisk svært ved at forstå logikken i statsministerens besvarelse. På den ene side henviser statsministeren til, at to ministre har skrevet til udvalget og forklaret, at de har haft nogle problemer med deres mandater, altså at man ikke har fulgt beretningen, at man har misinformeret Folketinget, i hvert fald for den ene ministers vedkommende. Og så svarer statsministeren alligevel, at man ikke agter at gøre noget som helst for at rette op på det, der er sket.

Er det virkelig sådan, at regeringen ikke vil medvirke til at sikre, at der ved hjælp af en beretning bliver taget hånd om de her sager, så vi i Europaudvalget kan være fuldstændig sikre på, at mandatgivningsprocessen forløber ordentligt og tilfredsstillende. Agter man virkelig fra stats-

ministerens side at være flintrende ligeglad og fortsætte denne løsgtige omgang med mandater?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2807

7) Til statsministeren af:

Lene Espersen (KF):

»Vil statsministeren oplyse om sit syn på mandattagningen i Folketingets Europaudvalg?«

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Spørgsmålet fra fru Lene Espersen lyder, om jeg kan oplyse om mit syn på mandattagningen i Folketingets Europaudvalg, og det vil jeg meget gerne.

Jeg har det sådan, at lige siden Danmark stemte ja til medlemskab af det europæiske samarbejde i 1972 har jeg selv følt, at vi i Danmark opbyggede den bedste måde, den mest demokratiske måde at håndtere vores deltagelse i beslutningsprocesserne i det europæiske samarbejde på.

Derfor finder jeg, og det finder hele regeringen, alle ministre finder, at Folketingets Europaudvalgs arbejde er det demokratiske omdrejningspunkt for afgivelse af mandater for deltagelse i beslutningsprocessen.

Vi glæder os til at komme hen i Folketingets Europaudvalg næsten hver gang, og vi appellerer af al vor evne til medlemmernes humør i Folketingets Europaudvalg, og jeg mener også, at vi forbereder os ekstremt godt.

Så vil jeg også godt bekræfte over for fru Lene Espersen, at beretningerne fra Folketingets Europaudvalg står meget klart for os, og at vi meget klart ser for os, at der er to typer af situationer, vi er i. Den ene er orienteringssituationen, og den anden er forhandlingsmandatet, hvis der er tale om beslutninger af vidtrækkende betydning – eller større rækkevidde for nu at citere fru Lene Espersen helt korrekt. Jeg mener, som jeg sagde det: Vi har et ekstremt velfungerende system.

Jeg skal så igen minde om, synes jeg, hvad indhold angår, som jeg håber måske også kan bekræfte fru Lene Espersens, ved jeg, humoristiske sans og stærke sans for indhold, at vi har stemt om europapolitikken på miljøområdet tre gange i Folketinget. Det ved fru Lene Espersen,

det ved Europaudvalget, det ved regeringen og miljøministeren.

Og det har selvfølgelig også været grundlaget for, vores – synes jeg – meget udmærkede samarbejde om det her spørgsmål. Og det andet, jeg vil nævne, er, at også arbejdsministeren har skrevet et godt brev til Folketingets Europaudvalg, hvor han lige så omhyggeligt belyser forløbet.

Så jeg vil appellere til fru Lene Espersen om at tage brevvekslingen, redegørelsen, grundlaget og baggrunden og det, jeg siger her i dag, som udtryk for stor respekt for udvalgets arbejde og et ønske om et fortsat godt samarbejde med udvalget.

Lene Espersen (KF):

Jeg tror, det var udenrigsministeren, der i sidste uge i et humoristisk øjeblik sagde, at kun en tåbe frygter ikke Europaudvalget. Og det er selvfølgelig korrekt, når statsministeren fremhæver, at den her diskussion måske mere er en teknisk diskussion, end den egentlig er en politisk diskussion om de berørte emner.

Men grunden til, at vi forfølger emnet, og grunden til, at vi konservative mener, at de to sager, der har været omtalt i dag, er særdeles uheldige for folkestyret, har jo noget at gøre med den måde, vi har indrettet os på med et Folketing og en regering, der tager til Bruxelles og afgiver mandater og stemmer.

Vi sidder jo som folketingsmedlemmer og er i høj grad, hvad man vel egentlig kan betegne repræsentanter for det civile samfund. Vi skal sikre, at folkets stemme bliver hørt, når vi diskuterer europapolitik herinde. Og det, der jo er problemet, er, at når vi går op i Folketingets Europaudvalg og giver mandat, så er det i blind tillid til, at ministeren gør præcis det, ministeren har lovet, og at ministeren ikke gør mere og noget mere vidtrækkende end det, som er blevet tilkendegivet.

Problemet er jo for os, at der ikke er noget, der hedder forventet efterbevilling, hvis det viser sig, at ministeren har misrøgtet den opgave, ministeren stod over for. Det kan godt være, at statsministeren ikke synes, at der er grundlag for at tage en principiel diskussion i dag, men jeg synes for det fremtidige samarbejdes skyld, at det er problematisk, at vi sidder som folketingsmedlemmer og påtager os et vældig stort ansvar, og at vi efterfølgende ingen muligheder har ud over at tage et par breve til efterretning, når tingene går galt. Og det synes jeg ærlig talt

ikke er særlig tilfredsstillende. Altså jeg havde håbet på, at regeringen ville være mere imødekommende og erkende, at der er problemer på det her område.

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg synes, det var en dejlig melding at få, at statsministeren altid glæder sig til at komme i Europaudvalget. Og jeg synes også, det er herligt, når statsministeren siger, at Europaudvalget jo er omdrejningspunktet for det arbejde.

Det er jo meget smukke ord. Men sagen er jo, at praksis er en anden. Jeg kunne jo oplyse statsministeren, ifald statsministeren har glemt det, at på nuværende tidspunkt er der fem udestående samrådsspørgsmål i Folketingets Europaudvalg. Det ældste er stillet til statsministeren den 19. april, det seneste samrådsspørgsmål til statsministeren er stillet den 17. maj, og det vedrører et lovforslag, der er til behandling her i Folketingssalen, og hvor jeg vistnok har forstået, at regeringen meget gerne vil have det igennem inden sommerferien.

Så hvor er respekten henne i praksis? Er det bare ord, hr. statsminister?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er glad for, at statsministeren understreger betydningen af de beretninger, der er vedtaget, også den seneste, som jo er ganske omfattende og præciserer tingene.

Men jeg vil godt spørge, når vi kigger på den sag, der ligger på arbejdsministerens område, som har været oppe i dag, om vi så i fremtiden kan være sikre, når regeringen kommer og søger et mandat på arbejdsmarkedsområdet og siger, at det her ikke vil nødvendiggøre lovgivning efterfølgende i Danmark, det kan alene klares ved overenskomst. Vi har i hvert fald i Enhedslisten det problem, at vi efter den sag, vi oplevede forleden, er blevet noget skeptiske over for, om vi så kan tro på, at det rent faktisk kan klares ved overenskomst alene.

Der er vi altså nødt til på en eller anden måde at få genoprettet tiltroen til de redegørelser, vi får i Europaudvalget, hvis vi fremover skal kunne medvirke til mandater på det område. Jeg må sige til statsministeren, at det altså er blevet noget tungt på baggrund af den sag. Og jeg vil godt spørge statsministeren, om han personlig vil kigge på det, og det håber jeg, for vi har i nogle tilfælde fra Enhedslistens side været med til at give mandater på det område. Men jeg må indrømme, at når man brænder fingrene, så skyr

man altså ilden fremover, så jeg håber, at statsministeren vil lægge sig det lidt på sinde i regeringen.

Charlotte Antonsen (V):

Statsministeren bliver altså nødt til at forholde sig til, at Folketingets mandatgivning simpelt hen i øjeblikket er uforenelig med statsministerens valg af ministre.

Vi har en minister, som skriver til Folketingets Europaudvalg, at ministeren ikke kan overskue eller ikke er opmærksom på, hvornår man giver mandater. Det kan man da ikke have på den ene side og på den anden side sige, at noget af det mest hellige i denne verden i Folketinget og Europaudvalget er mandatgivningen. Det hænger ikke sammen, hr. statsminister.

Gitte Lillelund Bech (V):

Ja, jeg vil da understøtte fru Lene Espersen i hendes bekymring omkring det her med mandatgivningen i Folketingets Europaudvalg. Og jeg vil da så også til statsministeren sige, at jeg vil bifalde, at regeringen i hvert fald ifølge statsministeren ser Europaudvalget som omdrejningspunktet.

Men hvis det virkelig er tilfældet, hvorfor er det så ikke statsministeren, der på regeringens vegne har skrevet et brev til Europaudvalget for at orientere om det. Hvorfor er det noget, vi er nødt til at få fremtvunget svar på i Folketingssalen? Hvorfor er det alene de to ministre, der har problemerne, der har skrevet et svar til Europaudvalget, når det tilsyneladende er noget, som statsministeren faktisk går meget op i og lægger meget vægt på? Burde det så ikke være statsministeren, der på vegne af regeringen havde skrevet til Europaudvalget?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Ja, jeg skal ikke gå i polemik med de højtstående folketingsmedlemmer. Der er to ting, jeg lægger vægt på her: Mit sidste svar er for det første endnu en gang at give fru Lene Espersen, som jeg respekterer højt, forsikringer om et godt fremtidigt samarbejde og endnu en gang bekræfte, at vi naturligvis som grundlag har den beretning, også den seneste, som er udarbejdet i Folketingets Europaudvalg og dernæst også til Folketinget som helhed, og som lægger op til et godt fremadrettet samarbejde.

Vedrørende polemikken i fru Charlotte Antonsens spørgsmål: Jeg fornemmer, at fru Charlotte Antonsen er i rigtig godt humør i dag, og

derfor tager jeg det måske lidt med et par kilo salt. Jeg føler jo, at jeg har et godt team af ministre, kompetente ministre, også miljøministeren. Det er almen erkendelse i Danmark, måske med fru Charlotte Antonsens parti som undtagelse, og det er alment erkendt og respekteret i Europa.

Jeg tror, at jeg vil begrænse mig her og til hr. Keld Albrechtsen blot sige, at samarbejdet på arbejdsmarkedsområdet naturligvis er et samarbejde, som også hører til vore drøftelser i Europaudvalget. Jeg vil nødig gå ind i substans i dag, jeg synes, det mere er arbejdsministerens område.

Og så har jeg ikke mere til spørgsmålet her.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2809

8) Til statsministeren af:

Gitte Lillelund Bech (V):

»Vil statsministeren oplyse, hvad han agter at foretage sig for at undgå en tilsvarende situation som ved forespørgsel nr. F 55 den 8. maj 2001, hvor miljø- og energiministeren vildledte Folketinget?«

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Ja, jeg tror ikke, der er mere at sige om sagen her nu. Nu har vi jo haft fire spørgsmål; jeg tror, fru Gitte Lillelund Bech måske er en af de flittige i dag, og det er også helt fint.

Men jeg håber, at man forstår, at når vi har besvaret de tre foregående spørgsmål omhyggeligt og grundlæggende, så må vi i det fjerde spørgsmål fra fru Gitte Lillelund Bech sige: Spørgsmålet er besvaret til bunds, og jeg har ikke mere at tilføje.

Gitte Lillelund Bech (V):

Det forhindrer jo ikke mig i at fortsætte spørgsmålet, for jeg synes faktisk ikke, at vi har fået et særlig klart svar på en del af de spørgsmål, vi har stillet i salen, hverken spørgsmål fem, seks eller syv.

Og derfor vil jeg da godt gentage det spørgsmål, som vi nu har forsøgt at få klargjort utallige gange: Hvordan vil statsministeren sikre, at miljø- og energiministeren fremover er klar over, hvornår han får mandat i Europaudvalget, og hvornår det alene er til orientering, at miljø- og energiministeren optræder i Europaudvalget.

Det er altså meget væsentligt for os, hvis vi skal have tillid til, hvad der foregår i Europaudvalget, at de ministre, som vi sidder over for, er klare over, hvorvidt det er et mandat, de får, eller om det alene er en sag til orientering. Hvordan vil statsministeren tackle det problem?

Charlotte Antonsen (V):

Når svaret til os her i dag er, at statsministeren intet agter at foretage sig, så vil jeg gerne spørge statsministeren om grunden til det. Er det, at statsministeren allerede har haft en kammeratlig samtale med de to ministre – eller sagt på en anden måde: Kan statsministeren afvise, at der har fundet en kammeratlig samtale sted, og at det er derfor, at statsministeren kan blive ved med at gentage, at vi nu i regeringen står bag ved fremtidige mandater?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2811

9) Til statsministeren af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Finder statsministeren det acceptabelt, at medlemmer af en fagforening kommer til at betale til et politisk parti, selv om de har frabedt sig at bidrage til partistøtte?«

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Åh ja, det er jo gammelt stof, som vi jo med jævne mellemrum får op i Folketinget.

Og der er et godt gammelt ord i politik, der hedder: Lad være at kaste med alt for mange sten, hvis man selv bor i et glashus. Der gemmer sig jo et betydeligt gran af hykleri i spørgsmålet fra fru Eva Kjer Hansen.

Når det gælder diskussionen om partistøtte, synes jeg, det er meget, meget vigtigt, at vi i dag kan samles om og bekræfte over for hinanden, at vi faktisk har nogle rimelig gode regler på det her område. Velfungerende regler, som sikrer de grundlæggende principper, som vores lovgivning tilsiger.

Må jeg minde fru Eva Kjer Hansen om, at den lovgivning, vi har på området, og de regler, vi har, jo kom til verden ved et meget bredt samarbejde og med fuld opbakning også fra fru Eva Kjer Hansens parti.

Hvis vi skulle gå længere, så ville det jo betyde, at vi også, når danske forbrugere gik i supermarkeder, skulle kunne se på gode, danske

landbrugsprodukter fra større og internationale koncerner, om de pågældende nu havde ydet et partipolitisk bidrag, f.eks. til fru Eva Kjer Hansens parti eller ej, således at man havde noget at vælge fra.

Men jeg forstår, at der alligevel, når nu polemikken har lagt sig, reelt er bred enighed om, at vi har et fornuftigt sæt regler på det her område. Og skal vi så ikke samles om det fortsat.

Eva Kjer Hansen (V):

Skal statsministerens besvarelse af spørgsmålet forstås sådan, at statsministeren mener, at reglerne på det her område, at loven til punkt og prikke bliver overholdt?

Charlotte Antonsen (V):

Og mener statsministeren, at loven til punkt og prikke bør overholdes, eller er statsministeren enig med formanden for Arbejdsmarkedsudvalget, som sådan nærmest antydede noget andet på tv for et stykke tid siden?

Men er statsministeren enig i, at denne her lov skal overholdes til punkt og prikke?

Per Kaalund (S):

Ja, jeg vil også gerne følge op på spørgsmålet. For det første har vi jo foreningsfrihed her i landet, og så må man selvfølgelig i disse foreninger arbejde for fælles interesser.

Det gælder jo f.eks. også de store banker, vi har her i landet, og de banksammenslutninger vi har her i landet, og vi ved jo, at de under visse former støtter borgerlige partier i politikken her. Og det ville jo være ensbetydende med, at hvis man er kunde i en af disse banker, Unibank, Danske Bank osv., så får man altså for lidt udbytte af sine konti og sin ratepension. Hvis man er aktionær, er det jo endnu værre, så får man for lidt udbytte af aktierne. Og det er jo meget spredt dér.

Så jeg vil bare spørge statsministeren, om vi ikke skal fastholde, at vi har foreningsfrihed her i landet, og at de foreninger og sammenslutninger, der er, må afgøre – inden for de regler og love, der er – om de vil støtte, og hvad de vil støtte.

Kristian Jensen (V):

Kan statsministeren ikke bekræfte, at det her i landet er tilladt frit at skifte bank, frit at skifte pengeinstitut, som man har lyst til, frit at vælge en dagligvarebutik, som har valgt at sige, at de ikke vil støtte et politisk parti, men at det i da-

gens Danmark ikke er tilladt frit at vælge, hvilken faglig organisation man vil være medlem af, eller om man i det hele taget vil være medlem af en faglig organisation?

Hvis statsministeren kom lidt mere i statsministerens valgkreds, så kan jeg i hvert fald sige, at han kan besøge en række virksomheder, som har haft det store problem, at de medarbejdere, der var på virksomheden, som var interesseret i at beholde den gældende overenskomst, ikke fik lov til det, fordi de blev tvunget ind i det.

Og dermed er den meget opreklamerede foreningsfrihed i Danmark blot en hul skal, hvis ikke man vil tage det afgørende skridt og sikre retten til både at være medlem af den fagforening, man ønsker, eller at stå helt uden for fagforeningerne.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg tror, min unge udfordrer fra vores fælles kreds skulle holde en rigtig lang sommerferie, få lidt ro i sindet, så han kan være veloplagt til efterårets vigtige samling.

Må jeg sige til fru Charlotte Antonsen, som spurgte, om jeg er enig i, at denne lov skal overholdes, at det er jeg. Jeg har den grundlæggende opfattelse, at alle love, vi vedtager her i Folketinget, skal overholdes. Nu skal vi også passe på. Alle love skal overholdes, og det gælder også den her naturligvis.

Jeg synes derudover, hr. Per Kaalund på udmærket vis har understreget, at vi har foreningsfrihed her i landet, og det skal vi naturligvis værne om, og mere har jeg faktisk ikke at tilføje til det spørgsmål.

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg vil igen stille et spørgsmål til statsministeren, og det bliver så en gentagelse af det foregående spørgsmål: Mener statsministeren, at reglerne, at lovgivningen på det her område bliver overholdt i dag?

Det er meget enkelt. Ja eller nej, hr. statsminister?

Kristian Jensen (V):

Hvis det var af god vilje, statsministeren havde bekymring for min sjæletilstand, så vil jeg sige tak for det, men det skal jeg undlade.

Er statsministeren ligeglad med, at personer tvinges ind i foreninger, som de ikke ønsker medlemskab af? Er statsministeren ligeglad med, at folk, der har en politisk overbevisning, som ikke er den samme som den fagforenings-

man bliver tvunget ind i, bliver tvunget til at bidrage til en samfundsudvikling, man ikke er enig med?

Er statsministeren ligeglad med, at den frie foreningsret, som er i grundloven, faktisk trædes under fode, når medlemmer ikke frit kan vælge at stå uden for fagforeningerne?

Jeg kan sige så meget, at jeg ikke har tænkt mig med statsministerens ord at få ro i sjælen, før vi har indført den reelle foreningsfrihed og dermed også retten til at stå udenfor, men statsministeren er åbenbart ligeglad med de menneskers frihed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal her lige komme med en meddelelse om, at efter anmodning fra forslagsstillerne udgår punkt 21 på dagsordenen for mødet i dag. Det er altså et af de sidste punkter. Det drejer sig om første behandling af B 176.

Forslaget vil komme til første behandling på tirsdag den 29. maj. Jeg er sikker på, at der er nogle ude i huset, der gerne vil have den meddelelse.

Spm. nr. S 2812

10) Til økonomiministeren af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Kan ministeren forklare, hvorfor en stor international medicinalkoncern som Biogen vælger at placere en helt ny fabrik til 3 mia. kr. i et Danmark, som har stemt nej til euroen?«

Skriftlig begrundelse

Én af verdens største biotekvirksomheder, det amerikanske Biogen, har netop besluttet at bygge en helt ny fabrik ved Hillerød med 400 nye højteknologiske arbejdspladser. Investeringen er enorm: 3 mia. kr. Fabrikken skal producere medicin og forsyne hele det europæiske marked. Amerikanerne valgte at placere den store investering i Danmark i konkurrence med bl.a. eurolande som Holland og Irland.

Når man påtænker ministerens argumentation forud for folkeafstemningen om euroen den 28. september sidste år, må det virke besynderligt, at udenlandske industri- og finansfolk af alle steder vælger Danmark som deres brohoved

til det europæiske marked for medicin. Ifølge ministeren og hendes regeringskolleger ville et dansk nej til euroen nemlig betyde, at de store, udenlandske investeringer ville gå uden om Danmark. Skal man tage regeringens eurosynspunkter sidste år for pålydende, er Biogen i færd med at foretage en kæmpemæssig fejlinvestering.

Frank Dahlgaard (UP):

Baggrunden for spørgsmålet er jo, at den politiske debat hele sidste år drejede sig om fordele og ulemper ved at afskaffe kronen og gå med i euroen, og hvor man fra ministerens og regeringens side meget klart gav udtryk for og signalerede over for den danske befolkning, at hvis der blev stemt nej til euroen, så måtte vi regne med mindre produktion, investeringer og beskæftigelse. Det ville blive alvorligt, og man måtte regne med, at de udenlandske investeringer i betydeligt omfang ville gå uden om Danmark.

Og så oplever vi nu, mindre end 8 måneder efter folkeafstemningen, som jo gav et nej – heldigvis – den største enkeltinvestering i Danmark formentlig nogen sinde, Biogen, det amerikanske internationale firma, der har annonceret og fortalt, at de vil investere i en fabrik ved Hillerød, 3 mia. kr., 400 højteknologiske arbejdspladser, og det giver anledning til spørgsmålet: Hvordan hænger det sammen med regeringens argumentation omkring euroen?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Uanset hvor mange gange hr. Frank Dahlgaard prøver – bl.a. onsdag efter onsdag – at skabe et billede af, hvad regeringen har sagt, det billede, som hr. Frank Dahlgaard også forsøger at skabe i dag, så bliver det billede ikke korrekt, og derfor vil det tjene hr. Frank Dahlgaard yderst meget og debatten og Folketingets tid, hvis hr. Frank Dahlgaard fremlagde dokumentation og citater for det, der bliver sagt.

I dag har jeg et citat med fra den meget udsældte, tykke rapport på over 500 sider, som Finansministeriet og Økonomiministeriet lavede, og som kom i april måned sidste år. Titlen er: »Danmark og euroen«. På side 127 – for at tage et citat – står følgende, og jeg citerer:

»Dansk deltagelse i euroen kan derfor sandsynligvis bringe flere udenlandske investeringer til Danmark. En position uden for euroen kan bevirke, at virksomheder uden for EU også af placeringsmæssige årsager vælger eurolande, fordi de derved får lettere adgang til hele euro-

området. Det skal dog understreges«, jeg gentager: »Det skal dog understreges, at euroen ikke vil ændre radikalt på virksomhedernes analyse af, hvor de skal investere. Der er mange andre forhold, der er afgørende for, hvor virksomheder ønsker at placere deres investeringer.« Side 127 i »Danmark og euroen«.

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen tak for svaret. Det er da muligt, at ministeren mener, at det er spild af Folketingets tid at grave lidt i noget, der er fortid. Men det drejer sig jo altså om den offentlige debat hele sidste år, og hvis ministeren nu prøver på at fortælle befolkningen og Folketinget, at det ikke var signalet fra regeringen, at investeringer ville gå uden om Danmark, så vil jeg også henvise til samme rapport side 127, der står jo begge dele.

Og den sidste sætning, som ministeren læste op med understregning af, er ikke understreget her. Den siger jo, at der er mange andre ting, der spiller en rolle.

Men der står, at i en position hvor Danmark er uden for euroen, kan det bevirke, at virksomhederne placerer sig andre steder.

Og så har Danmark altså nu vundet en kæmpemæssig investering i konkurrence, og er det rigtigt – det er et spørgsmål – at vi har vundet den investering til Danmark, som står uden for euroen, i konkurrence med eurolande som Irland og Holland? Er det ikke korrekt?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg skal gerne gentage den midterste sætning i det citat jeg kom med lige før, og som hr. Frank Dahlgaard henviser til, og jeg citerer: »En position uden for euroen *kan* bevirke, at virksomheder uden for EU også af placeringsmæssige årsager vælger eurolande, fordi de derved får lettere adgang til hele euroområdet.«

Det bygger bl.a. på den kendsgerning, at mange svenske virksomheder investerede i Danmark, indtil Sverige blev medlem af EU. At mange, mange norske virksomheder – og det ved hr. Frank Dahlgaard i særdeleshed udmærket – investerer i Danmark for at have markedsadgangen til EU, det indre marked, den direkte. Det er rent faktisk.

Men der står også, at mange andre forhold gør sig gældende, når en virksomhed vælger at placere sig i et specifikt land. Der er ikke noget nyt i det. Der er ingen af regeringens ministre, der op til eurokampagnen har sagt andet.

I øvrigt er det ikke kun regeringen, der ræsonnerer sig til det her. Det er også historiske kendsgerninger. Og derfor er det udmærket at skrive, at »det *kan* bevirke at ...«. Det er helt korrekt.

Og så kan jeg i øvrigt bekræfte, at det pågældende firma har besøgt forskellige lande for at finde ud af, hvor de ville investere. Og der er mange andre forhold, der gør sig gældende end direkte medlemskab af et euroområde. Heri er der intet nyt. Intet.

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen tak for svaret. Jo, jeg synes, det er nyt. Jeg er da godt klar over, at på side 127 i rapporten – jeg havde da også forventet, det var det, ministeren ville trække frem – har man helgarderet sig ved at sige, at der alligevel er mange andre forhold, der spiller en rolle.

Jeg går ud fra, at det er økonomerne ovre i Økonomiministeriet, der har forlangt, at det kom med, men det var ikke det, der blev betonet.

Og ministeren må jo medgive, at den investering, der nu er foretaget, er kolossal stor, er fremtidsorienteret, og indebærer – er det ikke korrekt? – at Biogen, den store internationale medicinkoncern, har vurderet Danmark ud fra langsigtede perspektiver.

Fabrikken skal bygges nu, men der går et par år, før produktionen kommer i gang, og fra den, fra Danmark uden for euroen, skal hele Europa forsynes. Er det ikke korrekt, at man har vurderet, at det var det bedste sted at lægge den virksomhed?

Jamen hvis det var almindelig viden også for folkeafstemningen, hvorfor sagde ministeren det så ikke og understregede, at euroen er helt underordnet i forhold til en lang række andre faktorer, sådan som de økonomiske vismænd jo sagde sidste år?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg vil meget gerne bede hr. Frank Dahlgaard, og det behøver ikke at være her i spørgetiden, for det kan man ikke forlange af praktiske grunde, efterfølgende finde citater, hvor jeg inden for citationstegn har sagt det, som hr. Frank Dahlgaard beskriver. Det vil jeg meget gerne have. Og jeg vil meget gerne stå til regnskab for det her under spørgetiden eller ved anden lejlighed. Indtil da må jeg afvise påstanden.

Dernæst skal jeg korrigere og sige, at efter min opfattelse er euroen ikke af underordnet betydning. For nogle virksomheder er den af væ-

sentlig betydning, for andre virksomheder er den af mindre betydning. Man kan ikke generalisere fra én virksomhed til alle virksomheder. Det er helt forskelligt, hvad det er, der bliver de afgørende faktorer, når virksomheder vælger at placere sig det ene eller det andet sted.

I øvrigt har virksomheden Biogen, som hr. Frank Dahlgaard henviser til, haft sit nordiske kontor i København gennem længere tid, og derfor er der jo et naturligt tilhørsforhold. Men det er heller ikke afgørende. Der er andre ting, der har været afgørende i det valg, ligesom der vil være nogle helt fjerde ting, femte ting, sjette ting, der vil være afgørende for andre virksomheder.

Frank Dahlgaard (UP):

Ministeren er jo en dreven politiker og kan derfor ikke fanges med direkte citater. Ministeren kan jo heller ikke komme med citater fra den langvarige og meget voldsomme kampagne sidste år, hvor ministeren sagde, at det med euroen er helt underordnet i forhold til en lang række andre ting, eller udtalelser om, at vi meget vel kan forestille os i løbet af et år, at vi får nogle store investeringer i højteknologi fra USA, hvor vi vinder over eurolande som f.eks. Holland og Tyskland og Irland. Det sagde ministeren ikke, og andre ting sagde ministeren ikke.

Ministeren sagde heller ikke, at næste år, det er så i år, 2001, vil Danmark have et overskud på vare-/tjenestebalancen på 83 mia. kr. som udtryk for en kanonstærk dansk konkurrenceevne uden for euroen. Det sagde ministeren ikke. Ministeren signalerede det modsatte.

Kan ministeren bekræfte, at virksomheden Biogen overhovedet ikke i sin meddelelse om, at man vil placere sig i Danmark, har nævnt forholdet om euroen? Det har den overhovedet ikke. Og kan ministeren bekræfte, at de økonomiske vismænd, som i dag er kommet med deres rapport, heller ikke med ét eneste ord nævner euro-medlemskab eller ikkeeuromedlemskab? For det er totalt underordnet for dansk økonomi og beskæftigelse.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Det er i virkeligheden et sisyfosarbejde at forholde sig til hr. Frank Dahlgaards indlæg. Det er jo meget, meget subjektivt at sige, at »ministeren signalerede, at«, og så bliver jeg skudt i skoene at være en dreven politiker – tak for det – som ikke er grebet i at sige noget i citationstegn af den karakter, som hr. Frank Dahlgaard mener at

ministeren signalerede. Hvad skal vi egentlig bruge det til? Hvad skal vi dog bruge det til?

Hr. Frank Dahlgaard har én mission her i livet, og det er at berettige sin egen eksistens som nejsiger og som en, der argumenterer for et bestemt synspunkt i forhold til euroen. O.k., det er i orden. Jeg har nogle helt andre synspunkter, men så lad os dog holde os til sagen, i stedet for noget, som hr. Frank Dahlgaard mener at ministeren har signaleret.

Jeg foretrækker altså, at vi holder os til det faktuelle i stedet for at skabe myter, som ikke har noget som helst hold i virkeligheden, og jeg har aldrig nogen sinde tilkendegivet, at et nej til euroen ville føre til underskud på betalingsbalancen.

Tværtimod har jeg her onsdag efter onsdag i hele folkeafstemningskampagneperioden bekræftet, at dansk økonomi er sund, og at et nej ikke vælter dansk økonomi. Og jeg har understreget, at et ja vil give Danmark nogle fordele, som vi ikke får ved et nej, og de fordele har jeg forsøgt at sandsynliggøre.

Så kan hr. Frank Dahlgaard være uenig med mig i det, jeg har sagt, men lad os holde os til fakta i stedet for hr. Frank Dahlgaards drømme-forestilling om, hvad jeg angiveligt skulle have signaleret.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg tror ikke, at jeg er den eneste, der har fået den opfattelse, at signalet var, at det ville være alvorligt for dansk økonomi, hvis vi stemte nej til euroen. Det var vi så et flertal, der gjorde, og dansk økonomi og beskæftigelse har aldrig nogen sinde i historisk tid haft det bedre, og de internationale investeringer vælter ind til Danmark. Det var *ikke* det billede, vi fik.

Ministeren kalder mig nejsiger. Nu er jeg konservativ, i hvert fald af sind, og jeg har svært ved at se, at det er negativt, og at det er særlig nejagtigt at sige ja til den danske krone og ja til en selvstændig økonomi, som har vist sig at være en stor succes, og som altså giver den fremgang og den positive fremtid, der ligger i kortene og senest også i den økonomiske vismandsrapport.

Er det ministerens opfattelse, at jeg står alene med det indtryk, at ministeren har signaleret en alvorlig situation i tilfælde af et nej?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Det er mit indtryk, at hr. Frank Dahlgaard gør, hvad han kan for at skabe et billede, der gør, at flere og flere kan sige, at det nok er rigtigt. Men

én fjer bliver altså ikke til fem høns i virkeligheden, hvis man holder sig til det faktuelle. Og så skal jeg minde om alle de gange, hr. Frank Dahlgaard i denne sal har rost mine svar på onsdags-spørgsmål efter onsdagsspørgsmål om økonomiske forhold i forbindelse med euroen og dansk deltagelse. Vi har stort set været enige, undtagen om én ting: Hvorvidt vi kunne anbefale et ja, henholdsvis et nej.

Så vil jeg bare til sidst understrege, at der altså er 12 lande i Europa, der har set, at der har været fordele ved at være med, og som er med, herunder Grækenland, som har en græsk valuta, der hedder drakmen, som er over to tusind år gammel. Grækenland har alligevel valgt at være med i et solidarisk fællesskab for at skabe en stabil udvikling i Europa, som Danmark kan drage stor nytte af, selv om vi ikke er med. Jeg så jo helst, at Danmark var med solidarisk med de andre lande i Europa, men sådan skal det ikke være. Det har jeg noteret mig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2813

11) Til økonomiministeren af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Er regeringen enig med bestyrelsesformand for NeuroSearch, Asger Aamund, som for nylig har fastslået, at det danske euronej vil gøre Danmark til en slags »frilandsmuseum«, fordi kapital, investeringer og produktion vil søge andre steder hen?«

Skriftlig begrundelse

I Berlingske Tidende den 29. april 2001 skriver bestyrelsesformand for NeuroSearch, Asger Aamund, i en stor artikel med overskriften »Tilbage til fortiden«, at det danske nej til euroen vil få udviklingen til at gå uden om Danmark. Asger Aamund er en anset dansk erhvervsmand, hvis vurdering må tages alvorligt.

Frank Dahlgaard (UP):

Det er jo lidt videre i samme emnekreds. Den ansete, jeg ved ikke hvorfor, bestyrelsesformand for det, der hedder NeuroSearch, som er inden for biologiteknologien, Asger Aamund, skrev for vistnok 14 dage siden en stor artikel i Berlingske Tidende, »Tilbage til fortiden«, hvor han

beskrev en situation som følge af det danske nej til euroen, hvor investeringer, produktion og beskæftigelse vil dampe af sted til andre lande, og hvor Danmark vil blive fattigere.

Det er baggrunden for spørgsmålet: Er det en opfattelse, som regeringen deler?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Se, det er jo svært at skulle gentage hele det forrige spørgsmåls duel, og derfor vil jeg indrømme, at jeg ikke har læst den pågældende artikel. Jeg har noteret mig, at der er mange, der i læserbreve har reageret mod den. Derfor vil jeg heller ikke forholde mig til den. Men ordet frilandsmuseum er sat i citationstegn her, og derfor går jeg ud fra, at det er brugt, og at det er taget fra artiklen. Og så vil jeg sige, at jeg ikke er enig i, at Danmark bliver et frilandsmuseum ved at være uden for euroen.

Frank Dahlgaard (UP):

Det var da i hvert fald et klart svar på et klart spørgsmål: Hr. Asger Aamund står alene med sine ekstreme synspunkter om, at det forhold, at Danmark har valgt positivt at sige ja til at holde fast i sin gode gamle krone og sin selvstændige økonomi, ikke er noget, der bringer dansk velstand eller økonomi eller beskæftigelse i fare. Det har den store investering fra Biogen og andre da også vist.

Så jeg kan forstå på ministeren, at ud fra økonomiske og beskæftigelsesmæssige betragtninger er man ikke nejpadder eller dumme padder, fordi man har stemt nej. Det er da i hvert fald ikke en opfattelse, de amerikanske investorer har.

Afslutningsvis skal jeg spørge, om ministeren også vil tage afstand fra det, Asger Aamund har skrevet i sin artikel, nemlig at han betragter det danske folkestyre efter nej et til euroen som en slags bodegadepokrati.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg vil ikke gå længere ind i den artikel, som jeg ikke selv har læst. Derfor vil jeg nøjes med at sige, at jeg heller ikke har tilkendegivet, at de, der har stemt nej, skal karakteriseres på en eller anden negativ facon. Det er hver vælgers ret at sætte sit kryds, hvor man finder, det skal sættes. Det kunne jeg ikke drømme om at anfægte.

Men jeg vil heller ikke afstå fra at kæmpe for det, jeg finder er rigtigt, nøjagtig som hr. Frank Dahlgaard arbejder og kæmper for det, hr. Frank Dahlgaard finder er rigtigt. Det er nu engang de-

mokratiets kerne, hjerteslag, hvad man vil kalde det – det er den politiske opgave. Sådan er det, og det må vi respektere uden at være negative i karakteristikkens af hinanden. For det tjener i hvert fald ikke noget formål.

Frank Dahlgaard (UP):

Nej, det gør det ikke. Jeg skal heller ikke være negativ i karakteristikkens af ministeren. Tværtimod er jeg enig og kan tilslutte mig det, ministeren sagde før, om, at ministeren og jeg har haft ganske mange onsdagsspørgsmål og -svar sammen, og at vi havde en indholdsdebat om euroen, lang tid før journalisterne opdagede det. Jeg tror aldrig, at de opdagede det. Pressen svigtede. Ministeren snakker om demokratiet, men pressen svigtede og talte om: Hvornår kommer debatten i gang?

Op vi havde den faktisk her i Folketinget bl.a. med mig og med ministeren. Vi var så uenige, men vi kom ganske langt. Før meningsmålingerne viste, at nu ville kronen vinde over euroen, og før der gik alt for meget polemik i det, havde vi faktisk en virkelig god demokratisk og fornuftig debat om disse ting. Der blev ikke refereret et eneste ord i aviserne. Vil ministeren medgive mig, at det faktisk er lidt trist?

Tredje næstformand (Margrete Auken):
Miljø- og ... nå, undskyld: Økonomiministeren.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Det er nu nok bedre, at det er mig, der svarer på det i stedet for miljø- og energiministeren.

Jeg er enig med hr. Frank Dahlgaard. For en gangs skyld er jeg enig. Derfor bliver jeg også lidt stødt, om jeg så må sige – det er selvfølgelig ikke særlig professionelt – når jeg får skudt i skoene, at jeg har signaleret en hel masse ting, som jeg vitterligt ikke har signaleret, hvilket mange onsdagsspørgsmål kan bekræfte. Så det være sagt i al fredsommelighed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2714

12) Til miljø- og energiministeren af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Hvorledes har ministeren sikret lokalbefolkningens indflydelse på, hvilke områder der er blevet udpeget til nye habitatområder, og hvorledes vil ministeren sikre lokalbefolkningens

indflydelse på det endelige reviderede forslag til habitatområder?«

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg har jo forstået på den postgang, der har været, at det simpelt hen har været nødvendigt for ministeren at udpege yderligere habitatområder. Men det, som jeg synes er meget vigtigt heri, er sådan set ikke alene spørgsmålet om at udpege habitatområderne, men at sikre, at befolkningen får indflydelse. Man må jo sige, at tidligere har man jo i hvert fald ved andre lejligheder sagt, bl.a. i forbindelse med Århuskonventionen, at det er meget vigtigt, at befolkningen har mulighed for at få indflydelse på de sager, der arbejdes med på miljøområdet. Derfor er spørgsmålet stillet.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Lad mig starte med at præcisere, at vi i EU-samarbejdet har forpligtet os til at beskytte typer af natur, dyr og planter, som er sjældne, som er truede eller er karakteristiske i Fællesskabet. At udpege habitatområder er en del af denne forpligtelse, og der er næppe nogen i Folketinget, der kan være uenig i, at der er behov for at beskytte vores trængte natur.

I 1998 afleverede vi et dansk forslag til habitatområder til Europa-Kommissionen, som jeg også har orienteret Folketinget om. Næsten samtidig skrev jeg en bekendtgørelse for at beskytte de områder, som vi sendte i forslag til Kommissionen i 1998. Kommissionen har kritiseret det danske oplæg, ligesom man har kritiseret oplæg fra andre lande, for, at det ikke var vidtgående nok. Derfor har Skov- og Naturstyrelsen i april i år offentliggjort et forslag til supplerende udpegning, og formålet er at rette op på de mangler, der var i forslaget fra 1998. Det nye forslag er blevet til på baggrund af oplysninger fra Danmarks Miljøundersøgelser og de enkelte amter med deres særlige lokalkendskab.

Formelt udpeger jeg habitatområder efter planloven som et landsplandirektiv. Det sker i form af en bekendtgørelse. Der gælder ingen særlige regler om offentliggørelse af forslag til landsplandirektiver. Alligevel har vi i Miljø- og Energiministeriet valgt at offentliggøre forslaget til nye habitatområder, så det ligger tættere op ad de regler, der gælder for offentliggørelse af planforslag.

Forslaget, der jo dækker hele landet, er offentliggjort i tre landsdækkende dagblade, i tre jordbrugsfagblade og på Skov- og Naturstyrelsens

hjemmeside. Der er sendt pressemeddelelse til danske medier, hvilket har givet en god lokal pressedækning. Høringsperioden er 8 uger, der svarer til planlovens regler for planforslag. Det giver for mig at se alle interesserede, også lokalbefolkningen, rige muligheder for at kommentere forslaget.

Mit ministerium vil naturligvis vurdere alle de indkomne kommentarer og indsigelser og tager hensyn til det ved den endelige udpegning. Jeg kan i øvrigt oplyse, at udpegningen af habitatområder ikke i sig selv har en direkte retsvirkning for borgerne. Det er myndighederne, der bliver underkastet begrænsninger.

Det væsentligste formål med områderne er som sagt at beskytte natur af europæisk standard. Skal der ske noget i forhold til borgerne, vil det naturligvis ske på en sådan måde, at de lokale lodsejere direkte bliver inddraget i processen.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg siger tak for svaret fra miljø- og energiministeren. Jeg tror sådan set, at miljø- og energiministeren og jeg er enige om, at det er noget, der er meget opmærksomhed på, og at det er noget, som befolkningen gerne selv vil være med til at påvirke.

Jeg tror også – det er i hvert fald min opfattelse – at befolkningen er meget, meget interesseret i miljøet og særlig de områder, hvor de her habitatområder kommer, for det er simpelt hen noget af det, der er helt afgørende for at leve derude.

Men jeg vil godt spørge miljø- og energiministeren om to ting, for det ligger der jo i spørgsmålet: Synes ministeren ikke, at det kunne have været rimeligt at afholde nogle møder med befolkningen? Jeg ved, at Skov- og Naturstyrelsen ved andre lejligheder har holdt møder, og det synes jeg også kunne have været godt her. Så kunne man også have benyttet lejligheden til at fortælle om det og måske også udbrede et større kendskab til hele miljøområdet og habitatområdet.

Derfor er spørgsmålet delt op, og jeg vil gerne vide, hvordan miljø- og energiministeren vil tage skridt til, når det endelige, reviderede forslag skal fremlægges til habitatområder, at tage lokalbefolkningen med på råd? Vil det eventuelt ske ved, at man laver nogle møder, hvor befolkningen rundt omkring i landet kan få lov til at diskutere det her med Skov- og Naturstyrelsen i en sand dialog?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Som jeg sagde det før, har vi fulgt en meget vidtgående offentlighedsprocedure med hensyn til offentliggørelse af det her forslag. Der har også været fin pressedækning omkring det.

I det øjeblik, der bliver tale om noget, som binder borgerne, så mener jeg, at alle hr. Hans Christian Schmidts forslag er velanbragte, og så vil de selvfølgelig indgå i vores overvejelser. Hvis det her udløser noget, der kommer til at binde borgerne, så skal der ske en orientering direkte til de enkelte lodsejere, og så vil det også være rimeligt at indkalde til borgermøde osv.

Hans Christian Schmidt (V):

Jo, men jeg forstår godt det, ministeren siger, og det vil jeg også godt tage imod. Jeg synes, at det er en tilkendegivelse, der er god at have her.

Men jeg synes jo alligevel, at det, når vi får at vide af Europa-Kommissionen, at vi ikke har udpeget habitatområder nok, så er et signal om, at man ønsker, at man i hvert fald præciserer, hvilke områder i Danmark man agter skal være habitatområder, og det vil jo godt kunne få betydning for en befolkning fremover.

Jeg vil kun spørge ministeren: Kan man ikke gå ind i den dialog og tage den debat med befolkningen? Eller måske kan jeg spørge på denne måde: Hvis man ude omkring ønsker at holde møder af den slags, vil man så kunne få ministeren til at tilkendegive, at Skov- og Naturstyrelsen kan komme med ud, så man kan få den diskussion i de områder, hvor det måtte ønskes?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

I sin tid, da vi udpegede det oprindelige forslag, havde vi en meget vidtgående diskussion også i Folketinget om principper, hvorfor det skete osv. Nu drejer det sig om en supplerende udpegning, og derfor er der ikke grund til helt den samme principielle diskussion. Men jeg vil gerne love, at hvis der opstår en helt kontant, konkret lokal problemstilling i forbindelse med regler, der sætter grænser for borgernes muligheder, så vil vi medvirke.

Skulle andre ønske at få møder med folk fra Skov- og Naturstyrelsen, så synes jeg, det er helt naturligt, at man som led i den almindelige dialog, vi har med borgerne, opfylder et sådant ønske.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Det af hr. Kristian Jensen under nr. 20 opførte spørgsmål til socialministeren, spørgsmål nr.

S 2772, udgår efter ønske fra spørgeren til skriftlig besvarelse.

Så er vi tilbage ved spørgsmålene. Jeg kan se, at ministeren skal svare med det samme.

Spm. nr. S 2801

13) Til miljø- og energiministeren af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for den beslutning, der blev truffet på det nylig afholdte OECD-møde om at bruge miljøindikatorer med henblik på at indarbejde dem i OECD's økonomiske, sociale og miljømæssige vurderingsarbejde, som det kommer til udtryk i de årlige landevurderinger, og endvidere bekræfte, at det er de samme indikatorer (økonomiske, miljømæssige og sociale), som regeringen for kort tid siden stemte imod at anvende i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 84, »Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af en bæredygtighedsvurdering i lovforslag«?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

I forbindelse med diskussionerne i OECD i dagene 16.-17. maj om OECD's miljøstrategi og om OECD's strategi for bæredygtig udvikling er der blandt OECD-landene opnået enighed om, at OECD skal udvikle indikatorer på tværs af alle tre dimensioner af bæredygtig udvikling, herunder for afkobling af økonomisk vækst fra belastning af miljøet. Dette skal ske med henblik på at inkorporere disse indikatorer i OECD's landevurderinger. Samtidig var der enighed om, at OECD skal rapportere herom til næste år med henblik på topmødet i Johannesburg.

Det beslutningsforslag om bæredygtighedsvurderinger, som vi for nylig behandlede i Folketinget på hr. Hans Christian Schmidts initiativ, havde som bekendt det modsatte formål. Her drejede det sig om at bremse initiativer på miljøområdet. Forslaget misbrugte efter regeringens og et folketingsflertals opfattelse begrebet bæredygtig udvikling til at begrænse miljøpolitikken og ikke til at fremme miljøpolitiske hensyn.

Desværre bruges begrebet bæredygtig udvikling af og til til at retfærdiggøre interesser, der handler om alt andet end at sikre bæredygtig udvikling. Indikatorer forveksles desuden med konsekvensvurderinger, som vi naturligvis ikke har noget som helst imod, men som i givet fald bør gennemføres på alle politikområder og ikke kun på miljøområdet.

Hans Christian Schmidt (V):

Tak for svaret. Jeg vil sige med det samme, at jeg selvfølgelig synes, det er ærgerligt, når vi lige har haft et beslutningsforslag om gennemførelse af bæredygtighedsvurdering i lovforslag, at miljøministeren dengang sammen med regeringen og desværre et flertal i Folketinget ikke kunne stemme for det.

Men jeg må så sige, at jeg da vil have lov til at glæde mig over, at nøjagtig de samme indikatorer, der står opført i forslaget, var de indikatorer, som miljø- og energiministeren sammen med statsministeren forfægtede, som de selv beskriver det, i Paris og fik andre til at følge.

Jeg vil gerne sige til lykke med det. Jeg glæder mig over, at regeringen er kommet igennem med det. At det så ikke skal være det forslag, vi fremsatte, der får lov til at være det, der blev vedtaget, lever vi nok med, bare ideerne bæres videre. Så det er vi godt tilfredse med.

Men jeg må spørge miljø- og energiministeren: Hvis der var ting i beslutningsforslaget, som skulle have været ændret, for at regeringen kunne bruge det, hvorfor stillede man så ikke et ændringsforslag? Hvorfor stillede Socialdemokratiet eller Det Radikale Venstre, eller hvem det måtte være, ikke et ændringsforslag? Så kunne vi da have diskuteret det. Men der kom jo ingenting, ikke et ændringsforslag, ikke en forhandling, ikke en lyd om noget som helst. Og nu her bagefter siger man, at det var så ærgerligt, at vi ikke kom igennem med det.

Jamen så gør dog forsøget. Jeg synes ikke, at regeringen skal give op midtvejs. Den skal blive ved og holde ud. Her skulle man bare have startet én gang, så kunne vi jo have snakket om, hvorvidt der var nogle ændringsforslag, man gerne ville stille. Det nåede vi aldrig frem til.

Derfor må jeg spørge miljø- og energiministeren: Hvor i beslutningsforslaget står det, at det er til hinder for et bedre miljø? Det må jeg jo bede om at få forklaret, når jeg kan høre, at det, som miljø- og energiministeren sagde det, havde det modsatte formål, nemlig at bremse miljøudviklingen. Må jeg ikke godt bede om, at det bliver dokumenteret? For vi har jo beslutningsforslaget, B 84, alle sammen. Så det må være nemt at sige, hvor det står henne. Jeg kan ikke finde det.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Vi har ved to lejligheder haft mulighed for her i Folketinget at behandle Venstres forslag om bæredygtighedsudvikling, og dér har jeg haft lejlig-

hed til udførligt at begrunde vores synspunkter, Folketingets synspunkter. Jeg tror, det er meget vanskeligt her inden for rammerne af spørgetiden at rekapitulere hele den diskussion, vi dengang førte.

Men det var vores bestemte opfattelse, at det drejede sig om at lægge hindringer i vejen for miljøforslag, og det fremgår også af forslagens bemærkninger. Man kan også se det af, at Venstre jo aldrig har lagt op til at få bæredygtighedsvurdering af sine egne forslag, f.eks. på trafikområdet eller skatteområdet eller landbrugsområdet siden hen. Der kunne man jo udmærket, hvis man ønskede det her, have bedt om regeringens assistance med at få lavet en bæredygtighedsvurdering af sine egne forslag. Det har man aldrig nogen sinde ønsket.

Derfor oplevede vi det, undskyld udtrykket, som et drillende forslag, hvor man bruger nogle af begreberne fra miljødebatten til at forhindre miljømæssige fremskridt i Danmark.

I øvrigt må jeg henvise til en lang og spændende diskussion, hr. Hans Christian Schmidt, og jeg har haft om det her forslag i Folketingssalen.

Hans Christian Schmidt (V):

Jo, men et af de mest spændende elementer var jo netop, at miljø- og energiministeren, så vidt jeg husker, sagde, at sådan set kunne man godt gå ind i noget i forslaget, men man troede bare ikke, at Venstre mente det. Jeg kan jo sådan set høre, at det er det samme, der kommer igen. Men der vil jeg sige til miljø- og energiministeren: Lad os nu løfte blikket, så vi ikke ser begrænsningerne.

Det her er jo trist. Vi sidder fast i fordomme og dogmer om, hvordan det har været engang, og så kommer der et forslag, og så risikerer vi, at det ingenting bliver til. For man siger: Selv om der står det, der skal her; selv om der menes det, der skal her; selv om man er åben med hensyn til at gå ind i en debat, så er det nok alligevel ikke det, de mener.

Det er jo trist. Det fremmer man ikke en udvikling ved. Jeg må jo konstatere, at miljø- og energiministeren heller ikke kan finde, hvor det står i forslaget, at det skulle have den modsatte retning. Det har ikke den modsatte retning. Derfor var det også nemt. For det, miljø- og energiministeren gengav, var, at det kun er miljøområdet, og det var det, miljø- og energiministeren havde noget imod.

Til gengæld hørte jeg jo også, da vi diskuterede det, at man sagde, at hvis man tager det hele, altså hele lovområdet, så bliver det alt for meget. Jamen hvad skal vi?

Men jeg ser frem til det. For jeg vil da gerne sige, at på baggrund af den beslutning, som statsministeren og miljø- og energiministeren har fået igennem i Paris, vil vi give et løfte i dag om, at vi selvfølgelig genfremsætter det i det nye folketingsår, så vi sammen igen kan forhandle det. Så kan vi ved den lejlighed måske finde en mulig løsning. Hvis der da er nogle ændringsforslag, så synes jeg, vi skal give hinanden håndslag på i dag, at så kommer man med dem i tide, sådan at vi kan nå at få dem indarbejdet, så vi ikke risikerer at komme til en afstemning, uden at vi har fundet hinanden i en forhandlingsløsning. Det synes jeg ville være fint.

Pernille Blach Hansen (S):

Det her er jo vældig kreativt fra Venstres side. Derfor vil jeg gerne spørge miljøministeren, om ikke han også kunne få den grumme tanke, at det, Venstre i virkeligheden har villet med beslutningsforslaget, var at sikre, at alle miljøforslag blev økonomisk vurderet, hvorimod alle andre forslag med økonomisk vidtrækkende konsekvenser ikke skulle miljøvurderes. Derfor var det i virkeligheden ikke et spørgsmål om miljømæssig bæredygtighed, men et spørgsmål om, at Venstre ville bruge det her til at afvise miljørigtige forslag med det argument, at det i virkeligheden måske gik hen og blev for dyrt – frem for at man fik alle andre forslag vurderet miljømæssigt, bl.a. inden for trafikområdet.

Kim Andersen (V):

I forlængelse af hr. Hans Christian Schmidts spørgsmål vil jeg godt følge op på det udsagn, der kom fra ministeren for et øjeblik siden. Ministeren sagde, at det fremgik af bemærkningerne – til vores beslutningsforslag – at det var for at lægge hindringer i vejen for miljøet og miljøforbedringer. Sådan stille og roligt og helt konkret: Vil ministeren ikke gøre sig den ulejlighed at fortælle mig, hvor i bemærkningerne det fremgår?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Nu er jeg jo ikke blevet spurgt om detaljerne i Venstres forslag, men som jeg husker det, fremgik det klart af bemærkningerne, at det, man tænkte på, var, at der skulle laves såkaldte bæredygtighedsvurderinger af miljøforslag. For-

slagsstillerne har jo også indrømmet det under alle debatterne, og jeg har sagt, at jeg gerne vil se et ændringsforslag, så vi sikrer os, at det bliver alle forslag osv. Så har vi haft en vældig polemik om det.

Jeg kan helt bekræfte fru Pernille Blach Hansens vurdering og gerne gentage mit tilbud til hr. Hans Christian Schmidt om, at næste gang, Venstre kommer med forslag på landbrugsområdet, skatteområdet, trafikområdet osv. og ønsker teknisk bistand til at lave en seriøs bæredygtighedsvurdering af forslagene, så stiller regeringen gerne op til det. Vi underkaster ikke nogens gode motiver nogen tvivl.

Hans Christian Schmidt (V):

Det er jo en interessant debat, vi lige pludselig kommer ind i næsten uforberedt, men det er jo spændende alligevel.

For nu hører vi på den socialdemokratiske miljøpolitiske ordfører, at der næsten ligger en undertone om, at hvis man økonomisk vurderer miljøforslag, så er det dårligt.

Ministeren er da vel forhåbentlig ikke enig i, at der er noget galt i, at man går ind og økonomisk vurderer miljøforslag. Man får det næsten til at lyde som om, at hvis man virkelig kan få sig selv til det, så kan man ikke komme nærmere noget værre end det.

Det håber jeg da ikke. Det vil da være helt naturligt. Så vil jeg da spørge, hvordan det ellers kan være, at man selv i sine forslag jo f.eks. vurderer, hvad det har af økonomisk betydning. Det er lige før, man skulle spørge, om miljø- og energiministeren er ked af, at han altid i sine lovforslag skal oplyse om, hvad det har af økonomisk betydning. Det er jo næsten et tilbageskridt, hvis vi nu skal frem til, at det heller ikke skal være i et lovforslag.

Så jeg vil gerne blive ved med at have det, jeg har sagt fra starten af: Vi har ønsket en bæredygtighed, og det er jo ikke et spørgsmål om, hvorvidt forslagene bliver miljøvurderet. Jeg går da ud fra, at miljø- og energiministeren er godt tilfreds med finanslovens vurdering, som er en miljøvurdering. Det er jo i forbindelse med finansloven, at der kommer en miljøvurdering.

Kim Andersen (V):

Det her er jo ved at være en rigtig Auken. En ægte Svend, ikke? Vi har et spørgsmål, som ministeren bliver spurgt om, og så slår ministeren

ud med armene og siger, at det i bemærkningerne står, at det er for at lægge miljøet hindringer i vejen.

Så spørger vi: Hvad er det for nogle bemærkninger, hvoraf det fremgår, at det er for at lægge miljøet hindringer i vejen? Hvis ministeren ryster på hovedet nu, ja, så er det jo sådan, at det her bliver optaget på bånd, så vi jo kan høre, hvad det var, ministeren sagde. Det kan godt være, ministeren en gang imellem har svært ved at huske, hvad det er, han går og siger. Men jeg kan tilfældigvis huske, hvad det var, ministeren sagde her for 5 minutter siden, og han hævdede, at det fremgik af bemærkningerne til vores beslutningsforslag, at det var for at lægge miljøet hindringer i vejen.

Vil ministeren være venlig at gøre sig den ulejlighed at fortælle mig, hvor i bemærkningerne det fremgår, at det er for at lægge miljøet hindringer i vejen? Og tror ministeren så i øvrigt ikke, at det vil højne debatniveauet lidt i Folketinget, hvis man holdt sig til sandheden, således som den er beskrevet via de forskellige forslag, der fremsættes?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg deltager gerne i en diskussion med hr. Hans Christian Schmidt, men jeg deltager ikke i en diskussion på hr. Kim Andersens niveau.

Jeg har sagt, at det af bemærkningerne fremgår, at forslaget lægger op til bæredygtighedsvurderinger af miljøforslag. Og det blev kritiseret, fordi virkningen af det derved blev, at man bruger bæredygtighedsbegrebet til at lægge miljøpolitikken hindringer i vejen. Det fremgår i øvrigt af Folketingstidende, og det har vi haft en lang diskussion om, sådan er det.

Men jeg står ved mit tilbud og kan i øvrigt sige til hr. Hans Christian Schmidt, at vi jo i den nuværende regering ud over de økonomiske konsekvenser – alle forslag lægger vægt på de kommunalpolitiske, de erhvervsøkonomiske og de miljøpolitiske konsekvenser – selvfølgelig ikke har noget imod det.

Jeg tror heller ikke, at det var det, fru Pernille Blach Hansen sagde. Det, hun og jeg frygtede ved det forslag, Venstre stillede, og som flertallet i Folketinget har været enige med os i, har været spørgsmålet om, hvorvidt man ville bruge et godt begreb fra den internationale diskussion, bæredygtighedsbegrebet, til at spænde ben for miljøpolitikken.

Niels Bloch Jespersen (S):

Jeg vil godt bede ministeren bekræfte, at den omtale, der er i bemærkningerne, i virkeligheden er det modsatte af bæredygtighedsprincipet, som jo sigter på, at vores miljø i generationer fremad skal kunne være i harmoni, så kommende generationer også kan leve på en anstændig måde.

Det, der rent faktisk står, er: I den økonomiske vurdering beskrives de økonomiske konsekvenser for både den offentlige sektor, for industrien, for forskellige erhverv og for husholdninger. I den økonomiske vurdering inddrages også spørgsmålet om afgifter og gebyrer på miljøområdet. Endelig bør et givent forslag indeholde en række mål set i forhold til de økonomiske konsekvenser, således at Folketinget vil kunne vurdere, hvorledes der opnås bedste miljø for pengene.

Det er jo præcis det modsatte. Det handler jo om at prøve at lægge en økonomisk spændetrøje ud over begrebet bæredygtig udvikling, som er Brundtlandrapportens grundlag, og som senere er blevet internationalt anerkendt. Det vil jeg godt bede ministeren om at bekræfte.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg synes altså ikke, at det klæder Folketinget, at vi behøver at være så nervøse for fakta. Det går jo nok. Fordi vi nu skulle komme til at opgive alle økonomiske vurderinger og udregninger på de forskellige forslag, kan vi så ikke godt behandle dem alligevel? Det går nok.

Næ, det, det her står om, er jo et nøjagtigt citat fra bemærkningerne: »... for at afgøre om en udvikling er bæredygtig, er det nødvendigt at operationalisere begrebet«. Derfor vil jeg bare sige, at det nøjagtig er det, OECD siger. Med henblik på at operationalisere begrebet om bæredygtighed peger OECD på nedenstående indikatorer som mulige indikatorer for en bæredygtig udvikling. Det er præcis de indikatorer, som jeg ønsker tillykke med, at miljø- og energiministeren og statsministeren har fået igennem i Paris og fået andre lande til at gå med til. Tillykke med omgangen.

Så man behøver jo ikke at diskutere det her flere gange, men det står i forslaget, og derfor kunne vi bare have nikket til det. Det synes jeg så, vi skal gøre næste gang.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg skal bare sige tak til hr. Niels Bloch Jespersen. Han har haft forslaget ved siden af sig. Han

bekræfter jo til fulde min fremstilling af forslaget og dets bemærkninger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2804

14) Til miljø- og energiministeren af:

Charlotte Antonsen (V):

»Vil ministeren bekræfte, at han talte usandt, da han under forespørgsel nr. F 55 den 8. maj 2001 sagde, at Folketingets Europaudvalg har taget stilling til Kyotoaftalen?«

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg synes, det er vigtigt, i lyset af den meningsudveksling, der har været tidligere, at slå fast, at jeg er en varm tilhænger af de regler, der sikrer Folketinget indflydelse på europapolitikken. Jeg var selv en af de fem oprindelige forfattere til de regler, vi stadig væk efterlever. Jeg har skrevet mange artikler om det, og i alle de år har jeg, både i Europaudvalget og som minister, bestræbt mig på at leve op til det, ligesom jeg har sørget for – eller mit ministerium har, for det er jo især dem, der laver det fysiske arbejde – at Folketingets udvalg, ikke bare Europaudvalget, løbende har været inddraget, ligesom jeg har prøvet efter bedste evne at orientere Danmarks medlemmer af Europa-Parlamentet for hele tiden at sikre den parlamentarisk stærkeste indflydelse.

Jeg mener, at Folketinget har taget klar stilling til spørgsmålet om den danske klimapolitik. Det fremgår af den redegørelse, som jeg sendte til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg den 10. maj, og som jeg i dag har sendt en kopi af til Europaudvalget. Vi har stemt om det foran alle de vigtigste partismøder, og mig bekendt har spørgerens parti hver gang stemt sammen med os, ligesom det blev bekræftet ved energireformen. Så Folketinget har taget stilling til den forhandlingslinje.

I Europaudvalget har vi diskuteret sagen 15 gange, den detaljerede forhandlingslinje, og der har været al mulig grund til at kommentere den danske forhandlingslinje, også selv om det ikke drejede sig om egentlige beslutninger. Både i forbindelse med retlige beslutninger, for det er jo forhandlinger med andre lande, ikke kun i Europa, i forbindelse med afstemningen i Folketinget, under vores diskussion omkring energireformen og drøftelserne i Europaudvalget var

og er det stadig væk mit klare indtryk, at der var bred politisk tilslutning til den danske forhandlingslinje.

Det var den vurdering, jeg gav udtryk for under forespørgselsdebatten den 8. maj. Og så har jeg i dag beklaget, at jeg uden for dagsordenen i Folketingets Europaudvalg blev stillet et spørgsmål, som jeg derfor jo var uforberedt på, med hensyn til forhandlingsmandat. Jeg troede faktisk, at vi også havde givet et forhandlingsmandat omkring dette. Det har jeg skrevet.

Men vi mener bestemt, at vi overholder de regler. Jeg mener, at det rigtige tidspunkt, når man ser på det rent juridisk, at tage stilling på er, når der foreligger en egentlig retsakt fra Europa-Kommissionen, som der så i den situation naturligvis vil blive indhentet forhandlingsmandat til fra Folketingets side.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

I betragtning af, at miljø- og energiministeren får lejlighed til at svare på det samme spørgsmål tre gange, tror jeg, at vi holder taletiden.

Charlotte Antonsen (V):

Jamen på trods af den meget lange tale fik vi jo desværre ikke svar på spørgsmålet. Det, spørgsmålet går på, er, om ministeren kan bekræfte, at ministeren talte usandt i Folketingssalen den 8. maj, hvor det jo fremgik, at ministeren mente, at Europaudvalget havde taget stilling.

Jeg spurgte ikke om alle mulige andre ting, om hvornår det havde været oppe i andre forbindelser osv., men kan ministeren bekræfte, at ministeren talte usandt? Det er måske en tilståelsessag, derfor vil jeg gerne gå lidt videre, for vi har jo fået svar i dag om, at ministeren angiveligt ikke var opmærksom.

Det, der jo stadig væk må stå tilbage, er, hvad baggrunden så er for, at ministeren ikke er opmærksom på Europaudvalgets mandater, og hvad vi kan gøre for at undgå det i fremtiden. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren: Hvad agter ministeren at gøre, for at vi undgår det her i fremtiden? For det er jo ikke første gang, ministeren har problemer med sandheden, som hr. Kim Andersen også lige var inde på.

Det er en meget, meget ubehagelig sag for Folketingets Europaudvalg. Det, der er hjørnestenen i hele Folketingets Europaudvalgs funktion, er mandatgivningen. Så har man altså en minister, der tror, han kan klare sig ved at tale udenom.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige ministeren tak, fordi vi nu får den her sag afklaret.

Jeg vil godt spørge, om ikke det burde have været sendt til Europaudvalget lidt før, at vi skulle have det her i spørgetiden. Jeg ville i hvert fald gerne have haft det. Men jeg er overbevist om, at det naturligvis ikke har været ministerens hensigt at føre udvalget bag lyset i denne her sag, men ministeren huskede altså forkert. Og det hørte jeg ministeren sige, at han beklagede. Dermed synes jeg sådan set godt, at vi kan betragte den sag som afsluttet.

Vi har så en anden sag liggende på arbejdsministerens område, hvor udvalget fik at vide, at der kunne gennemføres en lovgivning alene ved overenskomster i Danmark. Det viste sig så bagefter, at det kunne der ikke. Der skulle lovgivning til.

Det er en anderledes tung og alvorlig sag, men jeg synes, at den forklaring om sagens sammenhæng, som ministeren har givet her, når det drejer sig om miljøministerens område, er tilfredsstillende.

Lene Espersen (KF):

Jamen jeg vil også gerne anerkende, at miljøministeren her beklager sin fremgangsmåde i den pågældende sag, men der tilføje, at jeg sådan set også synes, at miljøministeren i sin besvarelse taler lidt uden om det, der egentlig er problemets kerne. Vi hører en masse om, at sagerne har været oppe til drøftelse i Europaudvalget mange gange.

Reglerne er jo meget, meget, meget klare. Der er kun ét tidspunkt, hvor Folketingets partier og de folketingsmedlemmer, der sidder i Europaudvalget, skal tage stilling til en sag på, og det er, når der er mandatgivning. Alt, hvad der foregår før det tidspunkt, er i princippet totalt irrelevant for den politiske stillingtagen.

Ofte har Europaudvalget jo lidt en form, hvor man kan sige, at ministeren får lov at sidde og holde enetale, og så bliver der stillet et par pæne spørgsmål. Det er jo, fordi vi ikke ønsker at trække arbejdstiden unødigt ud, så vi ligger og kører rundt i flere timer, før vi går ind på spørgsmål, som vi ved, vi senere skal tage stilling til.

Derfor vil jeg gerne bede ministeren bekræfte, at i den her sag er ministeren altså gået for langt.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Altså i betragtning af, at det stadig væk er den samme sag, så tror jeg, at vi skal respektere taletiderne.

Så er det fru Pernille Blach Hansen.

Pernille Blach Hansen (S):

Når man hører tonen her i Folketingssalen, ikke mindst fra den første spørger, får man jo nemt den meget ubehagelige mistanke, at det her i virkeligheden slet ikke drejer sig om sagens substans, men snarere drejer sig om at jage ministeren mest muligt rundt i manegen, og det synes jeg da er beklageligt.

Som de andre tidligere spillere har været inde på, har ministeren forklaret sig, og derfor vil jeg gerne spørge, om det ikke også i den her sammenhæng er vigtigt at kigge lidt på sagens substans, nemlig at det her reelt drejer sig om afgørende internationale spørgsmål på miljøområdet, at det drejer sig om at få en meget bred opbakning til Kyotoaftalen, som et flertal i Folketinget også tidligere har givet, fremfor at benytte lejligheden til at lave en meget væmmelig og i et meget grimt tonefald, synes jeg, jagt, der minder om en kalkunjagt på ministeren.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Eva Kjer Hansen og til sidst hr. Hans Christian Schmidt, og så tror jeg, vi lader ministeren komme til.

Eva Kjer Hansen (V):

Specielt i forlængelse af fru Pernille Blach Hansens spørgsmål vil jeg gerne spørge, fordi det for mig netop er substansen, det drejer sig om, om ministeren finder, at bare der er en tilpas bred tilslutning, så er det ligegyldigt med mandatgivningen i Folketingets Europaudvalg. Bare man kan henvise til, at der er et flertal, så behøver man ikke at tage så højtideligt, om der nu er givet et mandat eller ej?

Mit andet spørgsmål til ministeren er, om ministeren også vil beklage sin optræden efterfølgende i Europaudvalget, altså efter forespørgselsdebatten og under den, skal vi sige snak, vi havde i Europaudvalget bagefter.

Hans Christian Schmidt (V):

Det er rart, at vi får substansen bragt ind i den debat her, og derfor er det godt, at fru Charlotte Antonsen har stillet det her spørgsmål, for vi er nemlig enige om, at det her er hele kernen i Kyoto-protokollen. Der er ingen andre lande undta-

gen os selv, der mener, at den byrdefordeling kan regnes ud, sådan som vi gør det. Det håber vi der kommer flere der mener.

Derfor skal det også være fuldstændig regelret, hvad vi gør heroppe. Vi skal ikke nogen sinde begynde at skabe en usikkerhed om, hvad det i grunden er, vi taler om, er det det ene eller det andet, har vi fået mandater eller ej? Derfor er det jo meget, meget vigtigt, at vi får lejlighed til i dag at sige, at substansen er, at vi nu må stå sammen om det her, men det kan vi kun gøre, hvis vi er sikre på, at vi nøjagtig ved, hvor langt vi er kommet i det.

Derfor vil jeg bare bede ministeren om at bekræfte, at selve forslaget, som vi jo skal sørge for at få samtykke til, netop også arbejder med, at der er aftalt helt krystalklart, hvad det er for noget. Derfor er der jo en substans i det, og derfor er det vigtigt, hvilke meldinger man giver undervejs.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Altså, jeg skal gerne love aldrig mere at svare på et spørgsmål fra fru Charlotte Antonsen uden for dagsordenen. Det skal jeg gerne love i Folketinget.

Jeg har altså lidt vanskeligt ved, at man vil køre en kæmpesag op. Vi har diskuteret det her utallige gange. Vi har vedtaget, ikke bare som en vedtagelse i Folketinget, vi har vedtaget lovgivning om denne her sag, og så prøver man at fremstille det, som om jeg har handlet helt på egen hånd og set væk fra alle regler.

Sandheden er, at det her er en anelse kompliceret i forhold til Markedsudvalgets regler, og jeg deltager gerne i en diskussion om at gøre det bedre på foranledning af fru Lene Espersen, hvis tone jeg meget bedre kan lide end Venstrøfolkenes tone.

Det her drejer sig jo ikke i første omgang om retsakter i EU. Det drejer sig om fælleseuropæiske forhandlinger i globalt regi. I globalt regi. Når det til sin tid kommer tilbage som en retsakt i EU, vil der selvfølgelig blive indhentet forhandlingsoplæg osv. Og jeg må indrømme, at den sammenhæng og den tankegang, jeg havde, heller ikke er tænkt ordentligt igennem. Jeg havde bare sagt, at det her har vi jo været enige om, uanset om vi har diskuteret det det ene eller det andet sted, og jeg mener ikke, at man kan sammenligne det med normale orienteringspunkter.

Her har vi siddet og diskuteret meget seriøse spørgsmål i både Folketingets Miljøudvalg og Folketingets Europaudvalg om Danmarks for-

handlingslinje, og den har vi været enige om. Derfor kan jeg ikke komme til andet, end at det her, ikke for fru Lene Espersen og hr. Hans Christian Schmidt, men for fru Charlotte Antonsen mere er et spørgsmål om at dømme andre mennesker for fodfejl, end det er at komme til et seriøst resultat om forbedrede arbejdsvilkår i Folketinget.

Jeg har selv været med til at lave de regler, og jeg lægger utrolig vægt på, at de skal overholdes og vil gøre alt, hvad jeg kan for at gøre det.

Må jeg endelig sige til hr. Hans Christian Schmidt, at jeg helt kan bekræfte hans vurdering af, at vi selvfølgelig, når vi til sin tid skal træffe den endelige beslutning, skal have et så præcist svar, som vi overhovedet kan få. Det er det, det hele går ud på.

Charlotte Antonsen (V):

For tredje gang: Hvad er svaret på det spørgsmål, der er blevet stillet? Vil ministeren bekræfte, at han talte usandt i Folketingssalen den 8. maj? Ja eller nej?

Når ministeren siger, at vi skal have forbedret arbejdsvilkårene fremover i Folketinget, så er jeg helt enig. Det er lige præcis det, vi er interesserede i nu, for vi kan ikke have den her lemfældige omgang med mandater. Vi er nødt til at tage det alvorligt, ellers kommer hele vores EU-medlemskab til at sejle. Så hvad agter ministeren at gøre for at forbedre det her i fremtiden, som ministeren selv lige sagde, han ville? Og hvad er svaret på spørgsmålet? Siger ministeren undskyld?

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg kan jo altså godt forstå, at miljøministeren har mange spørgsmål i dag. Men jeg er nødt til at erindre om, at den diskussion omkring substansen altså blev ført ind af den socialdemokratiske ordfører, som sagde et par ting om, hvad der kunne være grunden til, at fru Charlotte Antonsen stillede det spørgsmål, og om vi nu ikke skulle til at diskutere substans. Ja, så er det jo klart, at vi må tage udgangspunkt i det.

Derfor er det bare meget, meget vigtigt, at vi får det diskuteret igennem, og jeg er nødt til at sige, at som jeg husker debatten, opstod det på baggrund af en argumentation om, at vi var enige, fordi også Europaudvalget havde givet deres mandat til det. Det er jo deraf, hele diskussionen kommer. Og det er altså vigtigt, for det er der ingen der har endnu. Vi sidder jo nu og skal diskutere det forslag, der hedder, om vi vil give samtykke til, at vi skal gå ned og ratificere det. Så er

det da Folketinget, der skal godkende det beslutningsforslag. Det kan Europaudvalget da umuligt have sagt ja til. Og vi har så også fundet ud af nu, at sådan ligger det.

Derfor er det meget relevant, at vi får den diskussion.

Lene Espersen (KF):

Jeg synes også, at jeg godt vil følge op, om man så må sige, på den måde, det har fungeret på, ud fra sådan mere principielle ting. Jeg forstår godt, at miljøministeren er meget optaget af det her spørgsmål. Sagen er jo, at det kan virke som sådan noget paragrafrytteri, men det er jo ikke lige meget, hvornår Europaudvalget bliver spurgt.

I den her sag føler man altså som medlem af Europaudvalget, at vi er blevet taget som gidsler i en forespørgselsdebat, som vi for øvrigt overhovedet ikke deltog i. Og jeg bryder mig ikke om at give det billede til de øvrige medlemmer her i salen, at Europaudvalget har taget stilling til et spørgsmål, som vi rent faktisk ikke har taget stilling til.

Det er altså nogle principper, som man ikke kan fravige, uanset hvilken ministerpost man så besætter. Og derfor vil jeg opfordre miljøministeren til, at man fremover lægger sig virkelig i selen for at sikre, at mandatgivning altså er det, der er det centrale, og at al snak forud for det er sagen fuldstændig irrelevant.

Eva Kjer Hansen (V):

Ministeren er meget optaget af tonen og måden, man siger tingene på. Og af hensyn til det her med venligheden og tonen vil jeg gerne gentage mit spørgsmål om, hvorvidt ministeren vil beklage sin optræden i Folketingets Europaudvalg, da vi diskuterede, om der var givet mandat eller ej. Og så vil jeg bare gentage mit spørgsmål fra tidligere: Mener ministeren, at bare der er en bred tilslutning, betyder det ikke så meget, om der også er givet det mandat eller ej?

Miljø- og energiministerens (Svend Auken):

Altså jeg tror ikke, jeg er sart, men udtryk som slendrian og usandt, og hvad agter jeg at gøre for at osv. osv., for at der ikke er en gentagelse – det eneste ord, der mangler, er ordet skandale om en sag, som Folketinget har behandlet den ene gang efter den anden, hvor vi har været enige, hvor vi har lavet en forligsmæssig aftale i forbindelse med energireformen om det, og så kører man det her mod mig.

Jeg har indrømmet den fejl, jeg har begået, som var en lille fejl, fordi jeg svarede på et spørgsmål uden for dagsordenen. Og det har jeg lovet, at jeg aldrig mere vil gøre, hvis fru Charlotte Antonsen stiller et i fremtiden. Det lover jeg. Og det løfte står jeg selvfølgelig ved.

Jeg tror ikke, det er muligt at referere, hvad der sker i et udvalg. Det er klart, at der blev lagt en meget, meget ubehagelig tone i et spørgsmål stillet uden for dagsordenen til mig, og det svarede jeg så på i samme ånd, som det blev stillet. Det skal man altid bestræbe sig på at undgå, men jeg vil nu sige, at jeg blev rimeligt stærkt provokeret. Men det skal vi ikke referere fra.

Men det, jeg derimod godt vil have lov at sige, er, at inden vi har taget til disse globale forhandlinger, har vi indhentet mandat her i Folketingssalen, der er stemt om det her i Folketingssalen inklusive af dem, der i dag siger, de er blevet ført bag lyset, taget til gidsel, og hvad ved jeg – de har stemt om det! Og min forsyndelse består alene i, at jeg troede, at når vi sagde noget i Folketingssalen, så var det næsten lige så vigtigt som det, vi siger i Europaudvalget.

Jeg er i øvrigt hundrede procent enig med både hr. Albrechtsen – jeg takker for hans bemærkninger fra tidligere – og fru Lene Espersen i, at vi skal være meget omhyggelige med hensyn til mandatgivning. Og der vil komme et forhandlingsoplæg, inden der bliver tale om en i EU-regi juridisk bindende beslutning på det her område; det er jeg naturligvis indstillet på at give.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Charlotte Antonsen. Jeg må lige sige, at medspørgere har højest to gange. Jeg har ikke engang pligt til at give dem to gange.

Charlotte Antonsen (V):

Talte ministeren usandt i Folketingssalen den 8. maj?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne gentage mit svar: Både i forbindelse med afstemningerne i Folketinget, jeg kan også lægge til forhandlingerne omkring energireformen og drøftelserne i Europaudvalget, jeg kunne også have lagt til Miljøudvalget, var og er det stadig væk mit klare indtryk, at der var bred politisk tilslutning til den danske forhandlingslinje.

Det var den vurdering, jeg gav udtryk for, og så begik jeg en fejl, fordi jeg huskede galt i Euro-

paudvalget. Jeg tror ikke, jeg sagde noget om mandat i Folketingssalen. Det var i Europaudvalget, jeg sagde det, og det var, fordi jeg huskede galt, og fordi jeg begik den dumhed dels at huske galt og dels at svare på et spørgsmål stillet af fru Charlotte Antonsen uden for dagsordenen.

Hvis vi i fremtiden vil have den slags formalisme ind i det, må det jo være sådan, at er der et spørgsmål, man vil have belyst, skal man stille det direkte som samrådsspørgsmål, så ministeren kan forberede sig ordentligt og sikre, at papirerne er i orden. Men hidtil har vi jo lagt vægt på som kolleger igennem mange år, at vi talte med hinanden, og at det, det drejede sig om, var at få et godt samarbejde og en respekt for hinandens beslutninger og ikke at sidde og hamre hinanden ned for fodfejl for noget, vi i øvrigt har besluttet for længe, længe siden i bred enighed her i Folketingssalen, hvor det virkelig batter.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Det var en fejl, at jeg afbrød. Jeg troede, at fru Charlotte Antonsen havde brugt sin taletid op. Så er det hr. Kim Andersen for et spørgsmål.

Kim Andersen (V):

Ministeren erkender altså, at han begik en dumhed. Det er jo lige så godt som en undskyldning. Tak for det.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Det har formanden hørt at ministeren har gjort.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2808

15) Til miljø- og energiministeren af:

Lene Espersen (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for i fremtiden at undgå at tage Europaudvalget til indtægt for beslutninger, som udvalget ikke har truffet?«

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Som nævnt under min tidligere besvarelse var jeg under samrådet i Europaudvalget ikke opmærksom på, at udvalget ikke havde fået forelagt sagen som forhandlingsoplæg, fordi det ikke havde nået den fase endnu, at der var tale om bindende EU-retsakter. Men jeg har ikke øn-

sket at tage Europaudvalget til indtægt for beslutninger, der ikke er truffet.

Derimod har jeg ønsket at give udtryk for en vurdering af, at der har været bred tilslutning, inklusive fra fru Lene Espersen. Jeg tror aldrig, fru Lene Espersen har givet udtryk for andet end en tilslutning til den danske forhandlingslinje.

Lene Espersen (KF):

Jo, men det, der jo er problematisk i denne her sag for ikke at blive ved med at køre i ring, er jo, at vi har været i en situation for at bruge miljøministerens ord, hvor man har vedtaget nogle ting i Folketingssalen. Fint og godt; partierne bakker op om det. Problemet er blot, at Folketingets Europaudvalg ikke bare er noget, man springer over i den proces. Europaudvalget er noget, man skal igennem på et eller andet tidspunkt, og det er jo lige præcis det, miljøministeren selv har tilkendegivet i sin redegørelse under den forespørgselsdebat, der var her i Folketingssalen. Der sagde miljøministeren jo netop, at sådan noget slet ikke kan besluttes, uden at der er taget stilling først i Europaudvalget, heller ikke selv om partiet Venstre har bakket op.

Det er jo det, der er grunden til, at vi stiller det spørgsmål i dag, at der har været en debat her i Folketingssalen, hvor miljøministeren har givet det indtryk, at sagen var færdigbehandlet i Europaudvalget, og det er ikke korrekt.

Så det er lidt et spørgsmål om procedurer fremover, at vi må have en sikkerhed for, at ministeren har styr på sine mandater, og også sikre os, at Europaudvalget ikke vil blive taget til indtægt for mandatgivning, før vi rent faktisk har afgivet mandat. Det er bare det, vi gerne vil have på det rene.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det, det drejede sig om her, var ikke en EU-beslutning, og det var ikke en forespørgselsdebat, det var en diskussion om Kyoto-protokollen. Kyoto-protokollen er ikke afgjort i EU, det er afgjort ved globale forhandlinger. Mandatet for de globale forhandlinger har Folketinget stemt om – stemt om! Jeg har følt det sådan, at der under alle de konsultationer, jeg har haft i udvalgene, har været opbakning til den danske forhandlingslinje. Ingen har nogen sinde sagt andet, og når tidspunktet er inde til at indhente mandat til forhandlingsoplæg, vil der blive forelagt forhandlingsoplæg for Europaudvalget efter alle kunstens regler.

Hvis vi skal have mennesker til at gå ind i politik og arbejde med politik, så er det sagerne, det drejer sig om, så er det ikke det at ramme hinanden på procedurefejl. Hvis folk får det indtryk, at dansk politik for 90 pct.s vedkommende handler om procedure, og hvis ingen kan huske, hvad de sidste 10 pct. handler om, er der ingen mennesker, der har lyst til at have med det at gøre.

Procedurer har vi for at sikre de rigtige beslutninger, det er jeg enig i. I det her tilfælde har Folketinget ved flere lejligheder truffet de rigtige beslutninger, og jeg skal nok sørge for, at mandatgivningen i forbindelse med en dansk stillingtagen til danske forpligtelser bliver taget i Europaudvalget efter alle kunstens regler.

Lene Espersen (KF):

Jamen altså det, der er min pointe, er, at uanset hvor politisk enige vi er, så er der nogle regler, der skal overholdes, og grunden til, at der er de regler, er jo, at når jeg tager til Europaudvalgs-møde, så ved jeg, at de sager, jeg skal forelægge for min folketingsgruppe, er dem, der er forhandlingsmandat på, for der skal vi give bindende dansk tilslutning ved en politisk afstemning i EU's Ministerråd.

Hvad angår de sager, hvor der ikke er forhandlingsoplæg, kan ministrene, uanset om vi er enige eller ej, altså ikke tage Europaudvalget til efterretning for noget som helst. Man kan overhovedet ikke regne med noget som helst af det, vi siger, før forhandlingsmandatet er på, og for mig at se er det en principiel ting, at ministeren ikke kan regne med, at bare fordi vi sidder og stiller nogle venlige spørgsmål, er det ensbetydende med, at vi siger ja, og at det går glat igennem den dag, forhandlingsmandatet er der. Det kan godt være, at vi taler forbi hinanden, men for mig er det meget, meget, meget principielt, at ministeren ikke tager Europaudvalget til indtægt for noget, før der er FO på den mandatgivning.

Charlotte Antonsen (V):

Nu lagde jeg mærke til, at miljøministeren var til stede under statsministerens besvarelse af spørgsmål, der vedrører den samme sag. Derfor vil jeg gerne spørge miljøministeren, om miljøministeren er enig med statsministeren, for jeg mener, at statsministeren på en helt anderledes håndfast måde sagde, at Europaudvalgets mandatgivning var vigtig. Statsministeren forsøgte ikke, som miljøministeren nu gør, at komme

med alverdens udenomssnak. Det er det ene spørgsmål.

Det andet, jeg gerne vil spørge om, er, om ministeren allerede nu løber fra det svar, ministeren har sendt til Europaudvalget i dag, hvor ministeren skriver, at »... det var den vurdering, jeg gav udtryk for under Folketingets behandling den 8. maj og ved samråd i Europaudvalget den 10. maj. Jeg var dog ikke opmærksom på, at udvalgets drøftelser ikke var sket på baggrund af et formelt forhandlingsoplæg.«

Her siger ministeren altså på skrift, at han beklager sin optræden, også den 8. maj i Folketingssalen. Løber ministeren fra det nu, eller står ministeren ved sit brev?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det kan være, at jeg husker galt, men under de mange spørgsmål til statsministeren om den samme sag – det her er jo en kalkunlagt om en ekstremt lille kalkun – bebrejdede fru Charlotte Antonsen, som jeg oplevede det, statsministeren, at han ikke var konkret nok, at han ikke var klar nok.

Jeg var enig i alt det, statsministeren sagde, og jeg har fuldt ud bekræftet mit eget brev. Jeg sendte en redegørelse på eget initiativ over til Folketingets Miljøudvalg den 10. maj om alt, hvad der var sket i sagen. Jeg er hundrede procent enig i, at alle regler vedrørende mandatgivning skal overholdes, og det vil de blive i forbindelse med behandlingen af denne sag.

Jeg føler et særligt ejendomsforhold til de regler af præcis de grunde, fru Lene Espersen nævnte, fordi jeg selv var med til at skrive dem. Vi var fem forfattere, der, efter vi blev medlem af EU for mange år siden, skrev dem ned, og de regler har været vejrbeständige og gode og positive, og de er med til at sikre ikke bare, at folketingsmedlemmerne føler, de bliver ordentligt behandlet osv., men at Danmark internationalt ved, at det, vi siger ja til, er der også politisk tilslutning til derhjemme.

Jeg vil kun tillade mig én nuance i forhold til fru Lene Espersen, og det er, at for mig er orienteringspunkter også vigtige, når det drejer sig om f.eks. store globale internationale forhandlinger, for det er partiernes mulighed for at sige til mig, hvad deres holdninger er, så jeg kan tage hensyn til dem. Vi er jo en mindretalsregering. Vi skal jo vide, når vi sidder i forhandlingerne, inden vi er nået til mandatstadiet, hvad holdningen var. Og der har den været entydigt positiv.

omkring vores linje, omkring vores forhandlinger, ved alle de møder, jeg har deltaget i.

Det var jo derfor, jeg gjorde det, det var derfor, jeg sagde det. Det var mit indtryk, og det er stadig væk mit indtryk, at sådan har det været. Men et enigt mandat har ikke foreligget. Det kan jeg bekræfte. Det har jeg skrevet i mit brev til Europaudvalget. Og det kan ske. Jeg mener, hvis man træffer flere hundrede afgørelser om ugen, så kommer man ind imellem til at huske galt, hvis man bliver stillet et spørgsmål ud fra en dagsorden eller under en debat osv., og så skal man selvfølgelig beklage det. Men skal faldøksen være der hver eneste gang? Er vi kun tilfredse ved strikkekurvene, hvis vi ser hovedet rulle ned?

Lene Espersen (KF):

Ja, ved mange lejligheder savner jeg jo tidligere medlem af Folketinget Jens Risgaard Knudsen, der holdt meget, meget fast på principperne. Og ved denne lejlighed kunne jeg måske have savnet hr. Jens Risgaard Knudsen endnu mere, for for mig at se er det altså et spørgsmål om principper. Og jeg kan da godt forstå, at det ville være bekvemt for ministrene, hvis man sådan lige kan forhandle en sag af under et orienteringspunkt, mens man sidder i Europaudvalget.

Men det er jo ikke den måde, Folketinget arbejder på, og det er jo ikke den rolle, Europaudvalget har. Hvis miljøministeren ønsker at forhandle miljø- og energipolitik, er det bedste jo nok at invitere ordførerne for partierne over til en forhandling i ministeriet eller i et lokale her i Folketinget og ikke forhandle det under et orienteringspunkt i Europaudvalget.

Jeg har intet imod, at man har drøftelser i Europaudvalget, men jeg er bare nødt til at holde fast i nogle principper om, at vi er ikke bundet af tingene, før der bliver afgivet et mandat, og derfor er det også meget vigtigt, at ministrene hele tiden kan trække den rigtige linje i sandet med hensyn til, hvornår partierne har taget stilling.

Charlotte Antonsen (V):

Altså ministeren får det fortsat og i øvrigt bistået af den politiske ordfører fra Socialdemokratiet til at lyde, som om det hele er lige meget, at ministeren i virkeligheden er ligeglad med udvalget, og derfor har man sådan ikke været opmærksom på, om man nu gav mandat eller man ikke gav mandat. Og vi haft det oppe så mange gange.

Jeg er nødt til at spørge ministeren igen: Er problemet, at ministeren ikke kan overskue sagsområdet? Er det det, der er problemet? Eller er problemet, at ministeren er flintrende ligeglad med Europaudvalget, bare han kan få sig noget snak med vennerne i Miljøudvalget eller i Folketingssalen eller et andet sted?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har virkelig ikke noget at sige til fru Charlotte Antonsen. Og heldigvis er dansk politik ikke kun fru Charlotte Antonsen.

Til fru Lene Espersen vil jeg gerne sige, at hun har fuldstændig ret. Det er derfor, vi har den særlige procedure, at inden de her spørgsmål behandles, behandles de i Folketingets Miljøudvalg, og så gives der en indstilling til Folketingets Europaudvalg i de sager. Jeg er fuldstændig enig med hende.

Derudover: Jeg tror ikke, der er ret mange ministerområder, hvor Folketinget er så aktivt inddraget på alle niveauer og netop ved ordførermøder, tekniske vejledninger og tekniske gennemgange osv., som vi er det på miljøområdet. Den linje vil vi naturligvis fortsætte, og jeg har fuldstændig respekt i forhold til Folketinget.

Faktisk mener jeg, at en af de bedste ting, jeg har lavet i mine år her i Folketinget, er at have været med til at skrive de regler, der gælder for Folketingets Europaudvalg. Dem synes jeg simpelt hen ikke vi kan undvære, og dem vil jeg gøre, hvad jeg kan, for at efterleve også i denne her sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2810

16) Til miljø- og energiministeren af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Har ministeren ved andre lejligheder, f.eks. i skriftlig form eller i forbindelse med politiske forhandlinger, fremført det – usande – synspunkt, at Europaudvalget har taget stilling til Kyotoaftalen?«

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har ikke noget yderligere at tilføje. Altså jeg tror, alle kender det dér, at man står med en eller anden klud, og man har vredet den, og man vredet den, og man har vredet den, og man har vredet den, og man har vredet den i håb om, at der måske alligevel skulle komme en ekstra ny dråbe ud af den. Jeg er ked

af at sige til fru Eva Kjer Hansen, som jeg har stor respekt for, at det kan jeg ikke i denne her sag. Så jeg må henvise til mine tidligere svar.

Eva Kjer Hansen (V):

Det er bare for klarhedens skyld. Altså jeg forstår ministeren derhen, at ministeren ikke andre steder har henvist til mandatgivningen i Europaudvalget. Så ministeren kan klart sige, at det ikke er sket.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2728

17) Til indenrigsministeren af:

Knud Erik Hansen (SF):

»Hvilke planer har regeringen for at sikre, at asylcentre har tilstrækkelig kapacitet til at huse asylansøgere, og hvornår forventer regeringen, at kapaciteten igen er tilstrækkelig?«

Knud Erik Hansen (SF):

Nogle gange, når man taler om asylansøgere, kan man få en fornemmelse af, at man rundt omkring i landet ikke opfatter asylansøgere som almindelige mennesker, man skal tage hånd om og passe godt på.

For mig at se er det jo familier med børn, og ofte børn, der har været udsat for ganske voldsomme begivenheder, som gør, at man i virkeligheden faktisk bør give dem mere tryghed end måske normalt – og specielt børnene altså.

Derfor synes jeg, det er bekymrende – mere end bekymrende – når vi lander i en situation, hvor der faktisk ikke er plads, hvor man må skille familierne ad, og som gør, at de mennesker, som faktisk har brug for tryghed, ikke kan få et ordentligt familieliv i den tid, de lever i asylcentre.

Det er baggrunden for mit spørgsmål.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Vi har jo et system, når det drejer sig om at placere asylcentre, hvor der ikke er nogen umiddelbare magtmidler til at placere dem bestemte steder.

På den måde ligner asylcentre jo andre former for offentlige tilbud: narkobehandlingssteder, døgntilbud for utilpassede unge, som jeg fra min fortid som socialminister ved det også kan være svært at få kommuner til at acceptere placeringen af. Det har jeg altid betragtet som me-

get ulykkeligt, og det gælder også, når vi snakker asylcentre, for det er jo en type institutioner, som alle ved der er brug for.

Når der er et særligt pres og overbelægning på asylcentre i denne periode, skyldes det groft sagt tre forhold. Der kommer en del mennesker, der kommer flere asylansøgere til landet end beregnet, eller man kan sige også flere, end der har gjort de tidligere år. Der er færre, der rejser ud, og af forskellige grunde er der også mange på centrene, fordi der kan være forskellige former for udsendelsesvanskeligheder.

Men endelig, som den vigtigste årsag, er der det, at der er en del lejeaftaler, der udløber, sådan at der simpelt hen lukkes asylcentre, fordi kommunerne ikke vil forlænge lejeaftalen.

Det, vi gør, og det Udlændingestyrelsen, der jo har ansvaret for at skaffe centre, gør, er, at de har et meget intensivt arbejde i gang med at skaffe nye aftaler, og det går trægt, men der kommer nye aftaler. Det, styrelsen gør akut – det er nogle af de ting, vi også kan læse om i medierne – er at indrette containere til beboelse. Altså det er jo bestemte beboelsescontainere, der også bliver brugt i andre sammenhænge.

Men det nye er jo, at jeg sammen med miljø- og energiministeren nu har skrevet til kommunerne dels for at understrege alvoren i problemerne, appellere til, at de gør en indsats, men dels også at understrege: Det næste instrument, der er muligt at tage i brug, er en planlovgivning, hvor der så ved hjælp af lovgivning simpelt hen bliver placeret centre i kommunen, også selv om kommunerne er imod.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil godt sige tak for svaret og så supplerende spørge, hvornår regeringen forventer, at tingene faktisk er på plads.

Det er jo et spørgsmål om, har jeg forstået, ca. 1.000 pladser, som man mangler, for at det kan være i orden. Og det burde man have en mulighed for at have lidt fornemmelse af: Hvornår er det her på plads?

Jeg vil også godt have bekræftet, at regeringen faktisk også er klar til at bruge kommuneplanlovens bestemmelser, således at man kan gå ind og overtage planbeføjelser.

Er det korrekt, at man faktisk også er klar til at gøre det med forholdsvis kort varsel, hvis det viser sig, at man ikke inden for meget kort tid kan få løst problemet med de 1.000 pladser?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Ja, det er rigtigt, at regeringen har tilkendegivet, at vi er parat til at bruge landsplanloven. Det fremgår bl.a. af det brev, der er skrevet af miljø- og energiministeren og mig til kommunerne.

Da det jo kan være et lidt usædvanligt skridt, og da vi selvfølgelig håber på, at det vil ansprede kommunerne til at lave frivillige aftaler, så er det jo svært at sige præcist, hvor hurtigt det kommer i anvendelse, også fordi man jo skal finde ud af: Hvis det skal bringes i anvendelse, hvor skal det så ske?

Derfor vil jeg ikke sætte nogen dato på, men vi er indstillet på, at det selvfølgelig er noget, der haster, og det er noget, der bliver arbejdet ekstremt intenst på. Det er meget ubehageligt for alle parter med den overbelægning, og der kan jo blive et selvforstærkende element i, at kommunerne ikke ønsker at have asylcentre.

Så man kan sige, at hverken Udlændingestyrelsen, Indenrigsministeriet eller jeg har nogen som helst interesse i ikke at sørge for at få nedbragt den overbelægning så hurtigt som muligt, fordi det jo kan skabe misforhold på de centre, der faktisk ellers fungerer godt. Og det er jo en meget trist bivirkning af en overbelægning.

Knud Erik Hansen (SF):

Jamen jeg vil godt takke for svaret igen. Jeg forstår på ministeren, at ministeren er indstillet på, at der skal ske noget, og at der også kommer til at ske noget.

Men kan ministeren ikke godt løfte sløret lidt for, hvor langt man er? For det er trods alt 1.000 pladser. Der må være lidt overblik over, hvor man nu regner med, at man faktisk godt kan sætte noget ind, således at vi kan få en fornemmelse af: Er det løst inden for 1 måned, har vi en løsning inden for 2 måneder, eller kan asylansøgerne risikere, at de faktisk skal vente et halvt år, før der er en løsning?

Som et andet supplerende spørgsmål vil jeg godt spørge i den anden ende, for problemet er jo ikke kun, at vi ikke har pladserne, men problemet er også behovet. Og en af grundene til, at vi har behovet, er jo, at sagsbehandlingen tager tid. Så kan vi diskutere, om den tager for lang tid, om den kan gøres kortere. Men i det omfang, man overhovedet kan afkorte sagsbehandlingstiden, så hjælper det jo også på behovet og vil i virkeligheden mindske behovet for centrene. I hvilket omfang indgår det i ministeriets overvejelser?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Der er overvejelser om, hvor det ville være muligt at gennemtrumfe, at der kom nogle centre. Men det er klart, at de planer og de overvejelser vil jeg ikke fremlægge offentligt, før vi helt præcist ved, hvordan det skal gribes an, og før vi lige ved, om der også kunne komme en frivillig aftale.

Sådan er vilkårene jo ved den slags initiativer, at de først bliver offentliggjort den dag, man virkelig er parat til at køre sagen.

Med hensyn til det andet spørgsmål, sagsbehandlingstiden, er det rigtigt, at det også er noget, der i allerhøjeste grad indgår. Vi arbejder faktisk meget med at finde ud af, hvordan vi kan tilføre flere ressourcer, sådan at det nedbringer sagsbehandlingstiden. Men f.eks. et element, som hr. Knud Erik Hansen selv blev gjort bekendt med, var, da vi besøgte Flygtningenævnet, hvor Flygtningenævnet siger, at vi er ved at være ude at røre ved grænserne for vores kapacitet.

Og hvis Udlændingestyrelsen takket være flere ressourcer får ekspederet andre initiativer, får ekspederet flere sager, så risikerer vi, at Flygtningenævnet bliver en flaskehals. Og hvis de skal udvide kapaciteten ud over de mange flygtningenævner, de jo består af i dag, jamen så kan det være en helt ny struktur, de skal i gang med, som jeg ikke skal gå i detaljer med her.

Derfor det er klart, at det lyder nærliggende, det lyder besnærende, og der er ikke noget, jeg hellere ville end nedbringe sagsbehandlingstiden, også ved at bruge flere penge på at ansætte flere, hvad vi i øvrigt også gør. Men der er altså nogle indbyggede barrierer. Og hvor man når til dem, så er det ligesom nye systemer, vi skal til at opbygge, hvad der jo selvsagt er meget besværligt. Men det er helt klart, at det indgår.

Og jeg er helt villig til at diskutere, hvad man overhovedet kan gøre for at nedbringe den sagsbehandlingstid.

Knud Erik Hansen (SF):

Tak for svaret. Men jeg vil godt lige supplere igen og spørge: Hvornår? Altså jeg kan forstå, at ministeren ikke kan sige præcis, hvor man vil gribe ind, og hvordan man vil gribe ind. Det er klart en del af det spil, der foregår. Men nu er der her den 21. maj sendt breve ud til kommunerne. Hvor lang frist skal de have, før man vil gå i gang, og hvornår kan vi forvente, at der så kommer til at ske noget?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan desværre ikke komme det nærmere.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2814

18) Til indenrigsministeren af:

John Vinther (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at en række kommuner i deres iver for at afsløre socialt bedrageri uden at have de fornødne forudsætninger herfor og hjemmel hertil udfører politimæssige opgaver såsom overvågning, affotografering og personlig henvendelse på mistænkt bopæl?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til indslag i DR's Nyhedsmagasin den 17. maj 2001.

John Vinther (KF):

I Danmarks Radios Nyhedsmagasin den 17. maj 2001 blev der bragt et indslag, der handlede om en række kommuner, der i deres iver for at afsløre socialt bedrageri gik ud over det, der følger af lovgivningens rammer for, hvad kommunen må.

Kommunerne må med lovhjemmel naturligvis bruge de oplysninger, kommunerne har i egne databaser. Det er først og fremmest oplysninger af skattemæssig karakter, hvor man kan tjekke indkomsten. Derudover må kommunerne også rette henvendelse til banker og andre for at få oplysninger omkring kontomæssige forhold.

Men en række kommuner går længere end det. De laver decideret overvågning. De fotograferer foran mistænkt bopæl, og de retter i en række tilfælde personlig henvendelse på bopælen. Det er ulovhjemlet og derfor nødvendigvis ulovligt. Og det er selvfølgelig interessant at høre, om ministeren finder, at det er rimeligt.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Nej, det er selvfølgelig ikke rimeligt, hvis der er kommuner, der overtræder loven, selv om man kan sige, at det er forståeligt af hensyn til at bremse socialt snyd.

Det er jo sådan – og det er for så at begynde med konklusionen – at vi jo for et års tid siden vedtog den nye CPR-lov, og der havde vi en me-

get lang og grundig debat om instrumenterne i den lov, og hvordan vi sikrede en fornuftig balance mellem nogle instrumenter til at afdække forskellige uretmæssigheder og så selvfølgelig privatlivets fred.

Den måde, man så når frem til en så præcis grænse som mulig, er i den her lov som i andre love, at det sker gennem klagesager, det sker gennem indsamling af materiale, der så også udmønter sig i en – og det bliver så en revideret – vejledning.

Det er vi meget opmærksomme på i ministeriet, og de seneste sager her har jo så bidraget til behovet for at sørge for, at der kommer så præcise retningslinjer. Men der er altså altid lige et vist spillerum, fra en lov bliver vedtaget, til man får nogle konkrete sager, der jo giver anledning til at fastlægge en praksis.

Jeg vil godt lige sige, at det er jo ikke sådan, at indsatsen mod socialt snyd fastlægges i CPR-loven. Det ligger ovre i Socialministeriets regi. Det, der jo ligger i CPR-loven, er selvfølgelig det her med at holde øje med, om man har en falsk adresse, at man ikke bor på den adresse, man faktisk har opgivet, og så nogle muligheder for at kontrollere det, sådan som hr. John Vinther selv påpegede.

Så jeg synes, vi har en god lov, men jeg er helt enig i, at vi skal gøre, hvad vi overhovedet kan for at sikre så præcise og tydelige retningslinjer som muligt som en, hvad skal man sige, sikkerhed for borgernes retssikkerhed.

John Vinther (KF):

Jeg takker for svaret. Jeg er sådan set ikke uenig i, at der selvfølgelig vil gå en tid, inden man får, om jeg så må sige, fastlagt, hvor grænserne går for, hvad kommunerne må gøre.

Men forholdet er jo her, at en række kommuner – det blev påvist i den pågældende tv-udsendelse – går så langt, at man ligefrem går og laver arbejde, der vel i virkeligheden er af politimæssig karakter. Altså når man begynder at lave overvågning ude foran en mistænks bopæl, når man går op og ringer på for at komme ind og se, hvem der er til stede, så er det noget, der nødvendigvis hører under politiets beføjelser.

Spørgsmålet er derfor, at selv om man selvfølgelig skal respektere, at man skal have fastlagt praksis i forbindelse med de klagesager, der er, så er der dog noget, der tyder på, at en række kommuner er gået så langt, at det må være tyde-

ligt for enhver, at man er langt ude over, hvad der er lovmedholdeligt. Og mit spørgsmål er derfor: Agter indenrigsministeren at fremsende en vejledning til kommunerne om, hvad de i hvert fald ikke må?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Ja altså, det er netop hensigten at lave en vejledning, og deraf vil det altså fremgå, som der gør af vejledninger, både hvad man må, og også, hvad man ikke må. Og med den konkrete sag, der var nævnt i den tv-udsendelse, ligger der jo lige præcis en klage.

Det er også sådan, at borgerne selvfølgelig ikke er henvist til at vente på en vejledning. Det vil altid være sådan, at man kan klage, og at det falder ind under tilsynsrådet. Og det er netop i den proces – sådan er det med al lovgivning, sådan er det også med domstolene – at man dér får fastlagt retningslinjerne.

Og der ligger præcis en klagesag i den sag, der først og fremmest spillede en rolle i den tv-udsendelse, hr. John Vinther nævner. Så det er jeg meget opmærksom på. Og jeg er meget opmærksom på at sørge for at bibringe så klare retningslinjer som muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2750

19) Til sundhedsministeren af:

Gyda Kongsted (V):

»Kan ministeren bekræfte, at manglende hurtig og korrekt behandling af en hjerneskadet person, herunder utilstrækkelig genoptræning, kan medføre mistet førlighed, forringede læse- og skrivefærdigheder samt hukommelsessvigt hos den hjerneskadede person?«

Gyda Kongsted (V):

Nu har jeg prøvet i et samråd, og jeg har prøvet via § 20-spørgsmål at stille ministeren det her spørgsmål, der nu ligger i salen: Om ministeren kan bekræfte, at manglende hurtig og korrekt behandling af en hjerneskadet person, herunder utilstrækkelig genoptræning, kan medføre mistet førlighed, forringede læse- og skrivefærdigheder samt hukommelsessvigt hos den hjerneskadede person.

Så det mener jeg nok jeg burde have krav på at få et svar på efterhånden.

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Som der tidligere skriftligt er redegjort for over for fru Gyda Kongsted, f.eks. i spørgsmål nr. S 1985 af 30. marts 2000, mener jeg ikke, man kan sige noget generelt om de konkrete effekter, en manglende hurtig og korrekt behandling af en hjerneskade kan have. Det afhænger helt og holdent af, på hvilket område det er, og også af de konkrete forhold ved den enkelte patients sygdom.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at en person, der har fået en hjerneskade, vil have gavn af en korrekt og hurtig behandlings- og genoptræningsindsats. Regeringen, amterne og H:S lægger også stor vægt på at forbedre tilbudene til de hjerneskadede netop på den baggrund.

Derfor er der nu etableret to landsdelscentre på henholdsvis Hvidovre Hospital og Hammel Neurocenter, hvor man arbejder med og også forsker i neurorehabilitering som følge af traumatisk hjerneskade. Der er ikke meget forskning på det her område, og derfor er der også indbygget i de to centre, at vi skal have noget viden frem, så vi kan svare på den her type spørgsmål.

Med hensyn til muligheder for behandling af hjerneskader som f.eks. apopleksi lever amterne stort set op til Sundhedsstyrelsens anbefaling om behandling af apopleksiramte på særlige apopleksiafsnit. Der er kun to amter, der endnu ikke har etableret apopleksiafsnit.

Det handler, når det drejer sig om hjerneskade, om en hurtig indsats og professionel indsats til.

Gyda Kongsted (V):

Jeg takker ministeren, og jeg er da glad for, at ministeren bekræfter, at der skal en hurtig indsats til.

Men kan ministeren så udelukke, at utilstrækkelig genoptræning kan medføre mistet førlighed, forringede læse- og skriveevner samt hukkommessessvigt?

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Nej, det kan ministeren selvfølgelig ikke udelukke, og det er også grunden til, at vi gerne vil have noget mere viden på hele det her felt, så vi kunne svare på de spørgsmål.

Jeg synes, det er utrolig flot, at vi nu får to kraftcentre på hele hjernegenoptræningsområdet, hvor man ikke alene sætter hurtigt ind, professionelt ind, men også lægger ind, at vi skal have noget viden bygget op, så vi kan dokumentere tingene, ikke bare for neuropatienter, men

også for alle andre typer af patienter med hjerneskader.

Gyda Kongsted (V):

Jeg takker ministeren, og jeg er i hvert fald glad for, at der sker noget forskning på området, og jeg er glad for, at vi er enige i, at der skal en hurtig indsats til. Tak.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2772

20) Til socialministeren af:

Kristian Jensen (V):

»Er ministeren stadig af den opfattelse, at ulighederne i samfundet ikke er vokset under den siddende regering, således som ministeren gav udtryk for i sit svar på spørgsmål nr. S 2498 den 25. april 2001?«

Skriftlig begrundelse

Finansminister Pia Gjellerup indrømmede under forespørgselsdebat F 52 over for Enhedslistens Frank Aaen, at ulighederne i samfundet blev mindre under den tidligere borgerlige regering, mens ulighederne er steget under den nuværende regering. Der ønskes svar på, om socialministeren deler Enhedslistens og finansministerens opfattelse.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Som tidligere meddelt er dette spørgsmål udgået til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 2786

21) Til justitsministeren af:

Tom Behnke (KF):

»Kan ministeren bekræfte, at § 1 i lov om private bidrag til politiske partier skal tolkes på den måde, at enhver form for støtte til politiske partier eller partipolitiske formål skal kunne frameldes af det enkelte medlem, og når det igen og igen påvises, senest i TV 2 Østjylland den 15. maj 2001 og dagbladet Politiken den 17. maj 2001, at loven ikke overholdes af fagforeningerne og deres lokalafdelinger, hvad vil ministeren så gøre for at sikre, at loven bliver overholdt, specielt vedrørende støtte til partipolitiske formål?«

Tredje næstformand (Margrete Auken):
Som tidligere meddelt er dette spørgsmål udgået til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 2791

22) Til justitsministeren af:

Tom Behnke (KF):

»Hvordan ville ministeren reagere, hvis betingelsen for at være minister var, at ministeren skulle være medlem af en fagforening, der både direkte og indirekte støttede f.eks. Det Konservative Folkeparti, og selv om ministeren udfyldte en frameldingskupon, så brugte fagforeningen alligevel ministerens kontingent til partipolitiske formål?«

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Som tidligere meddelt er dette spørgsmål udgået til skriftlig besvarelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Forespørgsel nr. F 39:

Forespørgsel til sundhedsministeren og socialministeren:

»Hvad kan sundhedsministeren og socialministeren oplyse om udviklingen inden for psykiatrien?«

Af Anne Bastrup (SF), Karen J. Klint (S), Tove Fergo (V), Pia Christmas-Møller (KF), Birthe Skaarup (DF), Peter Duetoft (CD), Inger Marie Bruun-Vierø (RV), Tove Videbæk (KRF) og Tom Behnke (FRI).

(Forespørgslen anmeldt 6/2 2001. Fremme af forespørgslen vedtaget 20/2 2001).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til tirsdag den 29. maj 2001.

Begrundelse

Anne Bastrup (SF):

For godt 6 år siden havde vi en forespørgsel her i Folketingssalen, hvor vi fik vedtaget en fremadrettet og, synes jeg selv, god dagsorden, som det hed dengang.

Det, der så er tanken her i dag, er dels at få opsummeret: Hvad er det, der er blevet gennemført, hvad er der stadig af problemer? Vi kan, når vi er ude med § 71-tilsynet, se, at der enten er sket en lang række fysiske forbedringer på de forskellige afdelinger, eller også kan vi se, høre, at de er på tegnebrættet.

Men samtidig kan vi jo også se i tvangsprotokollerne, samtidig kan vi se i statistikkerne, at der stadig er alt, alt for meget tvang. Vi kan se, at der er overbelægninger på hospitalsafdelinger, vi kan se, at der er ventelister til boligerne. Vi hører om børn, der bliver udsat for tvang. Man kan oven i købet læse i en avis, at personalet begrundet det med, at det skyldes psykisk arbejdsmiljø.

Derfor er der brug for, at vi kommer skridtet videre, at vi kommer det spadestik dybere, at vi ud over at tale om fysiske rammer for sindslidende også kigger på: Hvad er det for nogle tilbud, de får? Hvad er det for nogle faggrupper, der arbejder med dem? Hvordan samarbejder faggrupperne? Hvordan kan vi sikre, at vores tilbud til de psykiatriske patienter, til de sindslidende, er af en sådan art, at patienterne, brugerne oplever, at det er en værdig behandling, de får?

Jeg ser frem til ministrenes redegørelse her i dag og håber, at vi får en god debat.

Besvarelse

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Jeg er glad for, at vi her i dag i Folketinget har lejlighed til at tage en bred drøftelse af udviklingen inden for psykiatrien. Vores mål er at give de sindslidende mulighed for at leve en tilværelse så nær det normale som muligt, et liv, hvor den sindslidende i størst muligt omfang lever integreret som en del af det almindelige samfund.

Indsatsen har især været forankret i flerårige psykiatriaftaler, først fra 1997 og dernæst fra 2000 til 2002. Sagt meget kort er hovedoverskrifterne i psykiatriaftalerne: Bedre fysiske rammer, det vil sige flere enestuer og flere sociale botilbud, udbygning af distriktpsikiatrien, rekruttering, uddannelse og efteruddannelse af personale, forskning i og udvikling af det faglige indhold i behandlingen og støtte til og udbygning af børne- og ungdomspsykiatrien.

Målsætningen er fulgt op med økonomiske midler fra statsligt hold i størrelsesordenen 1,2